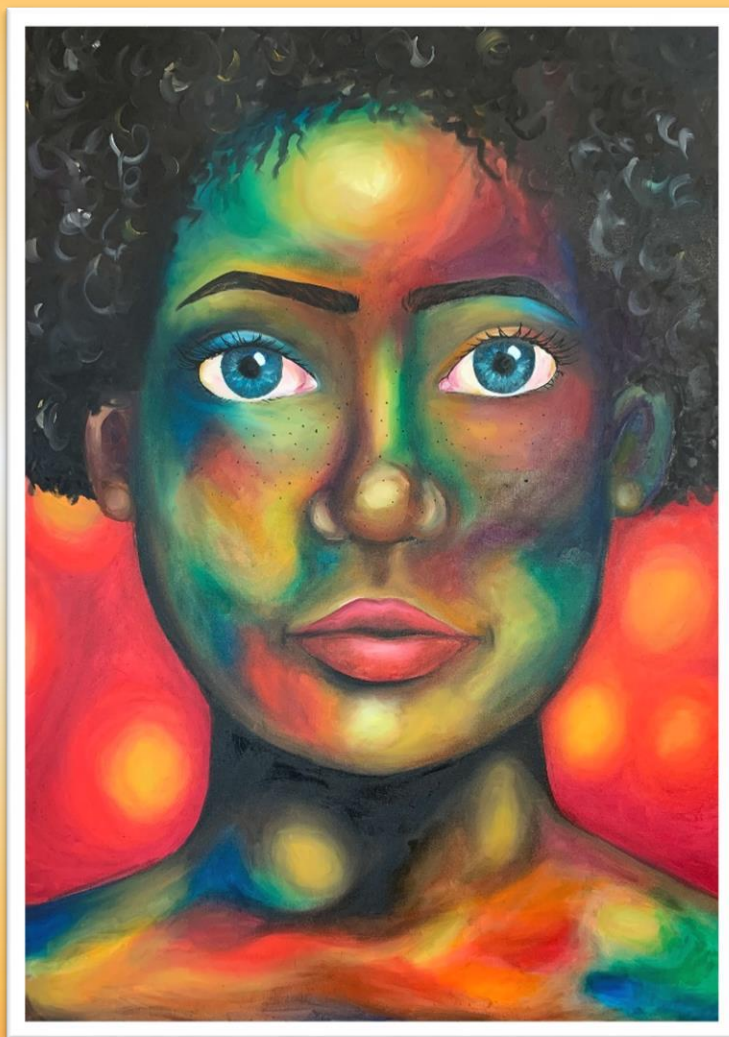

SEDMO ČUDO

2020/21

OSNOVNA ŠOLA DUŠANA FLISA
HOČE

Uvodnik

Pozdravljeni, dragi bralci!

Ponovno smo pri koncu šolskega leta. Letos smo imeli bolj malo pouka v živo, vendar verjamem, da ste se vsi trudili tudi med delom na daljavo. V zameno za celoletno učenje in ves vložen trud pa bodo tudi letos kmalu nastopile poletne počitnice in verjamem, da vsi že čakamo na zadnje zvonjenje šolskega zvonca v letu, ko bomo lahko brezskrbno uživali in nas ne bo več treba skrbeti za pridobivanje ocen.

Preden pa se vsi skupaj poslovimo od šolskih klopi, smo za vas učenci literarno-novinarskega krožka pripravili novo, malo drugačno izdajo *Sedmega čuda*.

Želim vam prijetne počitnice!

Eva Križnik, 6. c
(literarno-novinarski krožek)

»V srcu, če je ta pravo,
je zmeraj prostora
za tisoč imenitnih stvari,
ki jih ljubiti mora
vse, kar živi.«

Tone Pavček

Drage bralke, dragi bralci!

Šolsko leto se počasi izteka ... Čeprav smo septembra mislili in upali, da nam koronavirus ne bo več spreminjal našega življenja in dela, smo se tokrat pošteno ušтели. Kmalu po začetku šolskega leta se je naše delo in učenje iz šolskih prostorov preselilo v naše domove. A tokrat smo že vsi dobro vedeli, kako se bomo spoprijeli s tehniko, da bo pouk čim uspešneje potekal na daljavo. Lotili smo se dela v upanju, da je to le kratek prehodni čas, a tudi tokrat smo se zmotili. Doma smo bili kar nekaj dolgih, hladnih mesecev, vse do takrat, ko nas je spomladansko sonce spet priklicalo nazaj v šolo. Polni želja po novih dogodivščinah v stari družbi ste domače računalnike pospravili in se pridružili svojim vrstnikom v svojih razredih. Seveda pa vas v šoli ni čakalo le druženje s sošolci, ampak tudi delo,

saj je bilo treba utrditi znanje, ki je bilo pridobljeno na daljavo, in usvojiti nova poglavja. Vem, da ste se ob koncu leta pošteno namučili, nekateri bolj, drugi manj, vendar priznati morate, da imate izvrstne učiteljice in učitelje, ki so vas tudi v tem nenavadnem letu na različne načine motivirali, učili in vodili do uspešnega konca še enega šolskega leta. Vse to je za vami, zdaj vas čaka igra in nove poletne dogodivščine.

Da pa poleti ne boste pozabili na šolo in svoje prijatelje, je pred vami počitniško branje. Le preberite, kaj so napisali ali kako drugače ustvarili vaši sošolci, prijatelji ali pa je morda tudi tvoje delo na teh straneh ...

Veliko vas je v času, ki ste ga morali preživljati doma, pridno ustvarjalo; drugačno preživljanje prostega časa vas je navdihnilo z novimi idejami, zgodbami, pesmimi, slikami ... Vse to je združeno na naslednjih straneh. Čestitam vsem, ki ste ustvarili letošnje *Sedmo čudo*!

Sedaj pa je čas, da poletite v poletje, se otresete skrbi in naberete nove moči za naslednje šolske dni!

Vaš ravnatelj Alojz Velički

Tekmovanja

NAJBOLJŠI DOSEŽKI UČENCEV OŠ DUŠANA FLISA HOČE V ŠOLSKEM LETU 2020/2021

Ob zaključku šolskega leta, kot po navadi, pregledamo, kako smo bili uspešni tako pri rednem pouku kot pri obšolskih dejavnostih in seveda tekmovanjih. Hkrati pa je tudi priložnost, da predstavimo učenke in učence, ki so se na tekmovanjih v znanju iz različnih predmetnih področij ali interesnih dejavnosti izkazali z vsem svojim znanjem in spretnostjo.

V tem šolskem letu so učenci naše šole izkazovali znanje na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih in na njih dosegali odlične rezultate. Izpostavimo naj, da so mnogi izmed tekmovalcev prišli do izvrstnih dosežkov kljub delu na daljavo, v katerega so morali vložiti veliko samostojnega dela. Predstavljamo vam najvidnejše uspehe – srebrna ali zlata priznanja, ki so jih učenci dosegali na regijski/področni in državni ravni.

Tekmovalcem in mentorjem iskreno čestitamo za dosežene rezultate.

Iskrena hvala tudi staršem in vsem, ki jim pri tem pomagata in jih spodbujata.

1. RAZVEDRILANA MATEMATIKA

- **Srebrno priznanje**
 - Anže Kodrič, 8. c (*mentorica: Sandra Potrč*)
 - Lilit Glavan Čander, 7. a (*mentorica: Lidija Žugič Vranešević*)

2. MATEMATIKA – VEGOVO PRIZNANJE

- **Srebrno priznanje**
 - Agata Glavan Čander, 5. b (*mentorica: Lidija Papotnik*)
 - Vid Bratuša, 6. b (*mentorica: Vlasta Bobovnik*)
 - Lilit Glavan Čander, 7. a (*mentorica: Lidija Žugič Vranešević*)
 - Anže Kodrič, 8. c (*mentorica: Sandra Potrč*)
 - Nina Kranjc, 8. b (*mentorica: Vlasta Bobovnik*)
- **Diamantni kenguru**
 - Vinci Oblak, 9. b

3. ANGLEŠČINA

- **Srebrno priznanje**
 - Anže Kodrič, 8. c (*mentorica: Aleksandra Kambič*)
 - Ema Lubanjšek, 9. b (*mentorica: Nataša Nikolič*)
- **Zlato priznanje**
 - Matija Cvetek, 9. a (*mentorica: Nataša Nikolič*)

4. FIZIKA – STEFANOVO PRIZNANJE

- **Srebrno priznanje**
 - Vinci Oblak, 9. b (*mentorica: Stanislava Letonja*)
- **Zlato priznanje**
 - Anže Kodrič, 8. c (*mentor: Dominik Robič*)

5. SLOVENŠČINA – CANKARJEVO PRIZNANJE

- **Zlato priznanje**
 - Elena Pešak, 9. c (*mentorica: Andreja Krajnc*)

6. TEKMOVANJE IZ ZNANJA O SLADKORNI BOLEZNI

- **Srebrno priznanje**
 - Elena Pešak, 9. c (*mentorica: Darinka Vičič*)

8. LOGIČNA POŠAST

- **Srebrno priznanje**
 - Luka Bencak, 2.c (*mentorica: Lidija Šoštarić*)
 - Zoja Soršak, 4. c (*mentorica: Lidija Šoštarić*)
 - Ota Glavinič, 1. a (*mentorica: Vlasta Smrdel*)
 - Manca Glavinič, 2. a (*mentorica: Suzana B. Mrzlekar*)
 - Tinkara Vohar, 4. a (*mentorica: Milenka Kačarević*)
 - Matic Štesl, 4. a (*mentorica: Milenka Kačarević*)
 - Eva Rinc, 4. a (*mentorica: Milenka Kačarević*)
 - Lučka Babič, 5. a (*mentorica: Anita Kokol*)
- **Zlato priznanje:**
 - Žiga Klobučarič, 2, a (*mentorica: Suzana B. Mrzlekar*)
 - Agata Glavan Čander, 5. b (*mentorica: Suzana B. Mrzlekar*)

9. ŠAH

Nik Javornik

- je na državnem prvenstvu v šahu dosegel 6. mesto,
- je na ekipnem klubskem tekmovanju v standardnem šahu, v kategoriji F16, postal državni prvak.

Lina Javornik

- je na državnem prvenstvu v šahu dosegla 5. mesto,
- je v Štajerski kadetski ligi, v kategoriji D12, osvojila 2. mesto,
- je na ekipnem klubskem tekmovanju v standardnem šahu, v kategoriji D16, dosegla 3. mesto.

Danijela M. Vukmanič

Mateja Štiglic

Thor Frangež Križančič, 6. c

UNESCO šola

Tudi to šolsko leto smo se z različnimi učenci in mentorji vključevali v UNESCO projekte:

- **Učenec poučuje** (mentorica: Maja Debeljak),
- **Moje pravice** (mentorja: Maja Debeljak in Aleš Tuš),
- **Unesco vrtički** (mentorica: Lidija Mazgan),
- **Branje – moje sanje** (mentorica: Lea Svatina Janžič),
- **Kralj Matjaž pod goro Peco** (mentorica: Mojca Prijatelj),
- **Platforma raznolikosti** (mentorica: Lidija Šoštarić),
- **Identiteta** (mentorici: Danijela Pećanac, Sanja Obaha).

ZELIŠČNI GREDICI IN CVETLIČNI KORITI

Zeliščni gredici in cvetlični koriti sta dobili svežo zasaditev. V njih smo z učenci iz 5. in 7. razreda zasadili medovite rastline: poprovo meto, žajbelj, materino dušico, boreč, vrtno ognjičke in še kaj.

Z učenci in učenkami smo se zbrali pred gredicami v petek, 14. 5. 2021, in sredo, 26. 5., ob 7.30. Zemljo in cvetlice nam je pripeljal g. hišnik, nekaj medoviti rastlin pa nam je priskrbela učiteljica Joca Lipuš, zanje se zahvaljujemo *Botaničnemu vrtu* v Pivoli.

Pogled na gredice in korita je bil precej žalosten. V njih so ležale smeti in zarasla je trava. Najprej smo odstranili plastenke in druge odpadke, izpulili že zasajene rastline in odstranili travo. Nato smo prekopali preostalo zemljo in dodali novo. Največje veselje je bila zasaditev novih in že obstoječih rastlin ter sejanje. Med zasaditev smo posejali sončnična semena, semena črne kumine in boreča.

Gredice in korita sedaj izgledajo veliko lepše in čakajo na pogumne čebelice, ki letajo tudi v mrzlih dneh, kakršni so letošnji majski dnevi.

Lidija Mazgan in Jerneja Orthaber, mentorici

Tako sta izgledali gredici pred zasaditvijo ...

... in potem

Tako pa je potekalo urejanje gredic ...

Korita pred šolo prej ...

potem ...

IDENTITETA

Identiteta je nekaj,
kar vsakdo ima.
Odkvisno pa je,
kako zanjo skrbeti zna.

Nekaj je takšnih, ki jo ponaredijo,
spet drugi si boljšo naredijo.
A vedno je vredno se spomniti na to;
bolje obdržati originalnost kot slabo kopijo.

Zato prav je,
da trudimo se še naprej
skrbeti zanjo,
še bolje kot prej.
In naj nikogar sram zdaj ne bo,
če bo šele zdaj začel čuvati jo!

Eva Križnik, 6. c

Panjska končnica, Eva Križnik, 6. c

SODELOVANJE NA UNESCO PROJEKTIH

Marca 2021 smo sodelovali v Unesco projektu *Zimski utrip* s fotografijami naših učencev od sedmega do devetega razreda.

Od 24. do 30. maja 2021 smo se pridružili projektu *Teden umetnosti v šoli in vrtcu 2021* v okviru svetovnega *Unesco tedna umetnosti*.

Povezali smo se z OŠ Franca Lešnika - Vuka Slivnica in skupaj smo sodelovali na slikarski koloniji, ki jo je priredilo *Združenje rezbarjev in modelarjev* iz Radizela. Učenci so slikali krajino v okolici na platna, v mesecu juniju pa bodo svoja dela razstavili skupaj z ostalimi sodelujočimi slikarji iz Slovenije.

25. maja 2021 je v *Pokrajinskem muzeju Maribor* potekala otvoritev razstave *Velike stvaritve malih mojstrov*, kjer smo na temo javnih spomenikov sodelovali z maketami spomenikov učencev sedmih razredov. Naši izdelki so bili tudi predstavljeni v oddaji RTV Slovenija *Dobro jutro*, zato smo si jih pri pouku likovne umetnosti lahko ogledali kar v šoli. Pogovarjali smo se o značilnostih spomenikov nekoč in danes ter o pomenu kulturno-umetniških institucij.

Mojca Prijatelj, učiteljica likovne vzgoje

Ekošola

EKO PROJEKTA NA PODRUŽNICI

Podružnična šola Reka - Pohorje je v okviru *Ekošole* priključena k projektoma *Šolska vrtilnica* in *Leaf – Znanje o gozdovih*.

V jesenskem času, zadnjem tednu pred šolanjem na daljavo, smo uredili in povečali naš vrtiček. Visoki gredi se je pridružila še ena nižja. Posadili smo čebulice pomladanskih cvetlic in se v šolo vrnili ravno takrat, ko so pokukale iz zemlje. Zdaj nas že razveseljujejo s pisanimi cvetovi, korenček in redkvica, ki smo ju posejali, pa pridno rasteta. Že nekajkrat smo porezali drobnjak in si z njim postregli v juhi in solatah. Učenci urejajo vrtiček z velikim veseljem; okopavajo zemljo okoli rastlin, sejejo in sadijo in nestrpnost čakajo kdaj bodo rastline vzklike. Za drugo šolsko leto načrtujemo še eno gredo z jagodičevjem.

Vemo, da so gozdovi pljuča našega planeta in imajo izjemen vpliv na življenje ljudi. Naša podružnica se nahaja čisto blizu gozda, zato se vanj pogosto odpravljamo tako v času pouka kot v podaljšanem bivanju. V gozdu počnemo vse mogoče: opazujemo drevesa in drugo gozdno rastje, iščemo drobne živali v gozdnih tleh, odkrivamo skrite koticke gozda in nove gozdne poti. Urimo svoje gibalne spretnosti na podrtih deblih, štorih, preskakujemo potoček ... včasih v gozdu preberemo pravljico, se naučimo novo pesem, lahko tudi računamo, pišemo črke z listi, vejicami, kamni ... Velikokrat pa gozd obiščemo samo zato, da se v njem igramo. Naš bunker vsakič malo spremenimo in izboljšamo. V gozdu nam je lepo!

Miriam Tekavc Košec, eko koordinatorka

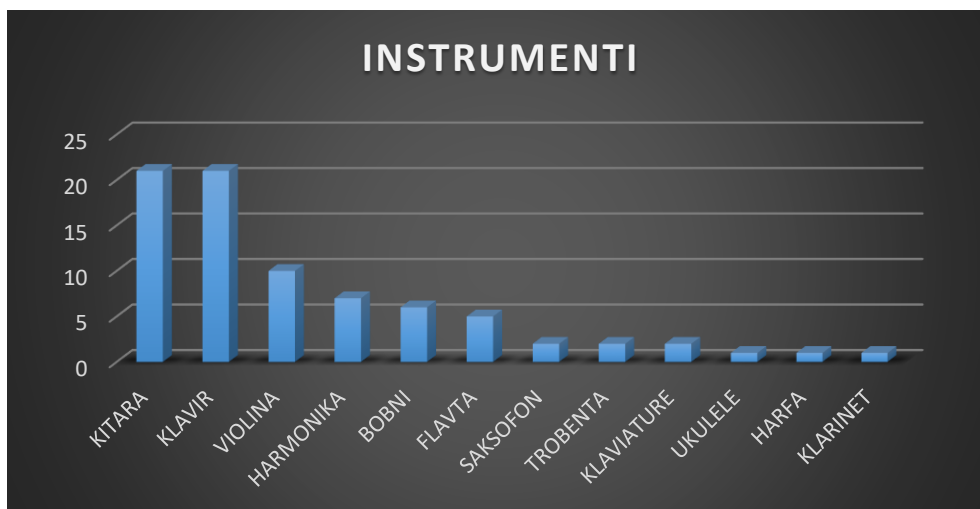
Glasbeni kotiček

Ni skrivnost, da je glasba zelo pomembna pri razvoju otroka. Zelo priporočljivo je, da že v otroštvu spoznajo različne zvrsti glasbe, saj jim to spodbuja kreativnost in domišljijo. Strokovnjaki so odkrili povezavo med igranjem na instrument ter večjimbralnim razumevanjem, črkovanjem, sposobnostjo poslušanja, uspešnostjo pri matematiki ...

Smiselno je, da otroke čim prej usmerimo v igranje instrumenta, saj tovrstno učenje pomaga otroku razviti visoko stopnjo koncentracije, krepi koordinacijo in motorične spretnosti, razvijati potrpežljivost ter krepi samozavest.

Učenci literarno-novinarskega krožka smo opravili anketo in ugotovili, da imamo na naši šoli veliko glasbeno nadarjenih učencev. Od 622 učencev jih instrumente igra kar 79. V odstotkih to pomeni 12,7 % učencev naše šole, povprečno na razred pa skoraj 3 učence.

RAZRED	ŠTEVILO UČENCEV	INSTRUMENTI
1. A		5 kitara, klavir, trobenta
1. B		1 klavir
1. C	/	/
2. A		2 kitara, harmonika
2. B		3 harmonika, violina, flavta
2. C		1 violina
3. A		4 klavir, kitara
3. B		2 violina, bobni
3. C		2 violina, bobni
3. D		2 harmonika
4. A		4 harmonika, bobni, klavir
4. B		4 kitara, klavir
4. C		5 harmonika, violina, saksofon, klaviature
5. A		2 flavta
5. B		5 kitara, violina, klavir
5. C		4 kitara, klavir, flavta
6. A		2 bobni, kitara
6. B		2 klavir, violina
6. C		3 klavir, kitara
7. A		4 klavir, harmonika
7. B		5 kitara, violina, klavir, bobni
7. C		2 klavir, kitara
7. D		1 violina
8. A		3 bobni, kitara, saksofon
8. B		2 klarinet, trobenta
8. C		2 klavir
9. A		1 harfa
9. B		5 klavir, kitara, violina, flavta, ukulele
9. C		1 klavir

KITARA	21
KLAVIR	21
VIOLINA	10
HARMONIKA	7
BOBNI	6
FLAVTA	5
SAKSOFON	2
TROBENTA	2
KLAVIATURE	2
UKULELE	1
HARFA	1
KLARINET	1

Kot je razvidno iz priložene tabele, največ učencev na naši šoli igra kitaro in klavir (21). Na drugem mestu je violina (10), tretje mesto pa harmonika (7). Bobni so zasedli četrto mesto (6), sledi flavta (5) na petem mestu, na šestem so kar trije instrumenti: saksofon, trobenta, klaviature (2). Ukulele, harfo in klarinet pa igra po en učenec.

Tudi glasilke so naš glasbeni instrument in na naši šoli imamo preko 100 učencev, ki obiskuje pevski zbor.

Resnično smo ponosni, da so naši učenci tako glasbeno aktivni.

Mladi glasbeniki o sebi:

MONJA KOBLER

Harfo igram že skoraj 8 let in je ena izmed mojih najljubših dejavnosti. Začela sem jo igrati, ko sem bila v drugem razredu, moj navdih pa so bile pravljice, ki so omenjale lepe princeze, ki so igrale harfe. Včasih sem poslušala tudi zgoščenke, ki so imele zvok harfe, in to me je tako navdušilo, da sem starše prepričala, da so mi omogočili vpis na glasbeno šolo. Sprva je bilo težko, a ko sem se s časom navadila na trd in malo oster občutek ter pozicij strun, je bilo lažje. S harfo hodim na tekmovanja že leta. Udeležila sem se kar nekaj državnih in veliko mednarodnih, ki so se po navadi dogajala v Italiji. Vsakomur, ki si želi obiskovati glasbeno šolo, priporočam, naj se resnično potruji, saj ni boljšega občutka, kot vedeti, da si osvojil cilj za katerega si se zelo potrudil.

Monja Kobler, 9. a

JULIJA NOVAK

Sem Julija Novak in obiskujem 9. b razred. Glasba me veseli že od malih nog in takoj, ko sem se lahko, sem se v prvem razredu pridružila otroškemu pevskemu zborčku naše šole. Da me glasba še posebej veseli, sem ugotovila v petem razredu, ko sem prvič začela igrati kitaro. Pevski talent sem razvijala v šolskem zboru, na višji nivo pa sem ga postavila šele v šestem razredu, ko sem se pridružila znanemu pevskemu zboru Carmina Slovenica. Tam smo veliko peli, plesali, ustvarjali muzikale in se tudi uvrstili na državno tekmovanje pevskih zborov v Zagorju ob Savi, kjer smo dosegli zlato priznanje z odliko in tudi bili prvi. Ker sem imela dosti izkušenj v zborovskem petju, sem se

še začela učiti solo petje. Glasba me sprosti, veseli in v igranju ter petju zelo uživam.

Julija Novak, 9. b

VITO BEJAT KRAJNC

Pregovor jabolko ne pade daleč od drevesa drži, saj igram violino, prav tako kot moja mama. Začel sem v prvem razredu, ko sem bil star šest let. Na dan vadim povprečno dve uri, tudi med počitnicami. Vzor sta mi bili moja sestra, ki je odlična violinistka, ter moja bivša učiteljica Sausan. Igral sem na šolskih nastopih, prireditvah, festivalih ter med počitnicami tudi na ulici. Udeležil sem se tekmovanj v Hamburgu, Nemčiji, Sloveniji, Srbiji in na Hrvaškem. Zraven klasične glasbe sem tudi igral v srbskem folklornem orkestru. Nameravam iti na srednjo glasbeno šolo ter postati profesionalni violinist.

Vito Bejat Krajnc, 7. c

ALINA TAJHMAN

Stara sem dvanajst let in že pet let se ukvarjam z igranjem violine, saj me to zelo veseli. Začela sem v drugem razredu in vsak dan sem komaj čakala, da imamo uro violine.

Na prvo tekmovanje sem se odpravila že prvo leto. Bilo je naporno, a ne tako kot v višjih razredih. Na dan sem morala igrati najmanj tri ure za tekmovanje in eno uro pri rednem pouku. Bila sem na dveh državnih tekmovanjih (eno je celo bilo v Italiji) ter dveh mednarodnih. Pred kratkim sem se pridružila tudi tekmovanju, ki je potekalo kar preko spleta. Prav na vseh sem dobila zlato nagrado in vsi družinski člani so me podpirali do konca. Po navadi pa sem vedno igrala skladbe za dva razreda višje. ☺

Alina Tajhman, 6. b

Spletno tekmovanje v naravi

Prvo tekmovanje

2. državno tekmovanje

ŠPELA IN URŠA POTRČ

Kdaj sta začeli igrati harmoniko?

Špela: Na sredini 1. razreda.

Urša: Na začetku 3. razreda.

Zakaj sta se odločili ravno za harmoniko?

Špela: Imela mi je lep zvok in tudi všeč mi je bila.

Urša: Ko je sestra vadila harmoniko, je postala všeč še meni.

Kdo je vaju vzornik?

Špela: Leto starejši učenec naše podružnične šole, Jani.

Urša: Sestra Špela.

Kako se počutita, ko igrata harmoniko?

Špela: Na šolskih nastopih se počutim super, ponosno; na nastopu pred večjim številom ljudi tudi nimam nič treme.

Urša: Kadar vadim, se počutim sproščeno, nastopala še nisem.

Čez leta bi s harmoniko ...

Špela: Rada naredila band in s prijatelji igrala v njem; bila kdaj tudi na TV.

Urša: Rada nastopala na porokah.

Špela in Urša Potrč, 3. d

PREGLED AKTIVNOSTI

Za nami je res posebno leto, ki bi ga morda najraje izbrisali iz spomina. Že drugo leto smo ostali brez glasbenih prireditev, odpadla sta nam obiska dveh koncertov v *Cankarjevem domu*, potolažili smo se lahko le z izvedbo virtualnega kulturnega dne, ogleda Ljubljane in poslušanja glasbe preko računalnika.

Opadla je vrsta nastopov otroškega in mladinskega zbora, pevske revije, božični koncert, zaključne prireditve, pa seveda naše že tradicionalne vsakoletne pevske priprave na Zidanšku na Pohorju.

V zadnjih mesecih, ko smo se spet vrnili v šolske klopi, imamo pevske vaje v mehurčkih po razredih, kar pa je samo slab približek občutij, ko celoten zbor zapoje skupaj in se med nami splete posebna energija.

Po devetih letih petja v šolskih pevskih zborih se poslavljajo devetošolke Julija Novak, Eva Malajner, Ema Mirič, Lorena Sedlanič ter s kakšnim letom manj Polona Hojnik in Marsela Supe Vide. Veliko let je v zboru prepeval tudi Vinci Oblak, ki pa nam v zadnjem času daje tehnično podporo pri snemanju nastopov.

Na naši šoli imamo tudi odlične mlade glasbenike, ki posegajo po najvišjih dosežkih na različnih tekmovanjih doma in v tujini. Zlato priznanje na državnem tekmovanju iz violine sta prejela Vito Bejat Krajnc in Alina Tajhman. Prav tako je zlato priznanje prejela tudi Monja Kobler na državnem tekmovanju iz harfe. Vsem iskren čestitke!

Maja Paulič, učiteljica glasbene umetnosti

INTERVJU Z MARKOM SORŠAKOM SOKIJEM

Marko Soršak Soki, odličen glasbenik, velik humanitarec in navdih mnogim otrokom. Človek, zaradi katerega je veliko šol bogatejših za številne instrumente. Bobnar mnogim glasbenim skupinam in še bi lahko naštevali. V čast si štejem, da si je vzел čas za nas, učence literarno-novinarskega krožka, in se tako sproščeno pogovarjal z nami.

Še zmeraj se spomnimo dne, ko ste nas obiskali. Zanima nas, koliko šol ste obiskali od takrat?

Tudi jaz se spomnim. To je bil nekje september 2018. Do danes je bilo to 121 šol.

Kdo vas je navdihnil za vašo humanitarnost?

Prišlo je samo od sebe ... predvsem po zaslugi moje babice, saj je bolj srčen človek in mislim, da sem od nje prevzel to dobrotelost.

Kdaj ste imeli svoj prvo glasbeno skupino?

Pri trinajstih letih.

V kateri glasbeni skupini delujete zdaj in od kdaj?

Moja glavna skupina je od leta 2007 Elvis Jakson. To je skupina, s katero sem uresničil svoje sanje, saj sem uspel spoznati svoje glasbene idole.

Kakšen občutek je, ko si znan?

Zase ne bi rekel, da sem znan. Vsekakor pa sem mnenja, če si aktiven in priden, te ljudje prepoznajo, kar je dobro, saj ti lahko pomagajo na tvoji poti.

Ali vas ljudje prepoznajo na ulici?

Kdaj tudi ... zdaj pa še sploh, ko sem bobnal na balkonu Narodnega doma. V bistvu mi je zanimivo to, da me prepoznajo predvsem otroci, ki se na hrvaški obali, kjer letujem, derejo za menoj: «Soki, Soki, Soki ...» In potem mi povedo, da sem bil na njihovi šoli.

Od katerega leta že igrate bobne?

Od leta 1991. Novembra bo kar 30 let.

Zakaj ste izbrali ravno bobne?

V osnovni šoli smo šli gledat v kino film *Terminator*. Ko sem skozi tiste velike zvočnike slišal uvodno pesem, v kateri na začetku prevladujejo bobni, je bilo to usodnih par sekund, da sem se odločil za njih, saj me je ta zvok zelo navdušil.

Igrate še kateri drugi instrument?

Ljubiteljsko igram kitaro.

So vas doma spodbujali ali vam nasprotovali?

Na začetku so me doma kljub željam, da bi igral drugo glasbilo, spodbudili. Čez čas se je pojavil problem, saj me je čisto vrglo v bobnanje in pojavila se je bojazen, da bo šola trpela, ampak k sreči ni – vedno sem bil odličnjak.

Kaj vam je zraven bobnanja še pomembno v življenju?

Pomembna mi je svoboda. Zdaj vem, da jo imam. Prej sem pa enostavno živel s tem, bila je sama po sebi umevna.

Koliko učencev naše šole obiskuje vaše glasbene ure?

Kar veliko. Mislim, da jih je šest ali sedem, vsaj trenutno jih je toliko.

Na katero osnovno šolo ste hodili vi?

Na Osnovno šolo Borcev za severno mejo.

Ali so vas sošolci v šoli prepoznali kot talent?

Hmmm ... mislim, da sem bil tedaj edini bobnar v šoli, pa je bilo precej otrok, med 600 in 700. Spodbujali so me in hodili na koncerte, s katerimi sem pričel že v sedmem razredu.

Kaj ste po izobrazbi?

Končal sem Srednjo ekonomsko šolo Maribor in doštudiral na Ekonomsko-poslovni fakulteti. Potem sem šel na Pedagoško fakulteto in se odločil, da ne želim iti v službo, ampak želim bobnati. In zdaj bobnam ter druge službe ne poznam. Uradno sem diplomirani ekonomist in predavatelj, ampak tega nisem uspel nikoli unovčiti.

Ste kdaj obiskovali tekmovanje s tolkali?

Ne, glasbe nikoli ne jemljem kot tekmovanje, tega nimam rad. Glasba je hobi, sproščanje in užitek. Je zatekanje k tistemu, kar mi najbolj paše.

Ali je pomembno, kakšne so palice za bobne in zakaj?

Absolutno da. To je osebna zadeva vsakega bobnarja, ki po dolgoletnih izkušnjah najde tisto, kar mu najbolj ustreza.

Če bi bili žival, katera bi bili in zakaj?

Ne bi bil skobčevka. ☺ Če bi bil ptica, bi bil orel, sicer pa nemški ovčar. Čuval bi, hitro tekkel in izgledal nevarno.

Vsi vemo, da je za nami težko leto. Kaj pomeni to leto za glasbenike? Kako je bilo z vašo ustvarjalnostjo? Se je povečala ali morda upadla?

Tisti, ki se ukvarjamo z glasbo, smo najbolj občutili ta čas. Za ene je bil ustvarjalen, zame ne toliko. Za ustvarjalnost potrebuješ svobodo. Po navadi ustvarjam v skupini in delam z otroki. V tem primeru pa veliko stvari ni bilo možno narediti. Tudi motivacije ni bilo veliko. Za umetnike je bilo težko obdobje. In tako bo še nekaj časa. Važno pa je, da obstanemo. Če namreč ne obstanemo, potem se tudi vam ne piše dobro.

Bili ste del projekta *Pet do dvanajstih*. Kakšen je bil občutek, ko ste po dolgem času igrali za množico ljudi?

Bil je najboljši občutek po dveh letih! Dober, ker je bilo to narejeno z enim posebnim namenom. Bil je občutek, da je to res koncert, čeprav je trajalo samo pol ure. Bilo je toliko adrenalina, da sem potem moral počivati. Občutek je bil fantastičen in tak je bil tudi koncert s publiko. Ko veš, da delaš prav, da ljudje potrebujejo takšen način zabave in sprostitve. Zelo težko ga je opisati, zato bi rekel na kratko ... Nirvana.

Se vam je kaj posebnega zgodilo na tem koncertu?

Nič takšnega. Koncert se je začel tako hitro, da si nisem uspel prinesiti rezervnih palic. Ko je ena odletela, sem ugotovil, da rezerve ni. Potem sem moral dve pesmi odigrati z eno samo. Pa smo zadevo vseeno rešili.

Ali uživate, ko gledate, kako se pod vašimi rokami »pilijo« mladi bobnarji?

Ja, absolutno. Pa tudi uživam, ko grem na kak njihov koncert. Takrat, ko vidiš, da si predal neko znanje. Pa tudi, če niso moji učenci, je lepo videti mlade, nadobudne glasbenike, ki jim glasba nekaj pomeni. Tisti, ki tega ni poskusil, ne more razumeti. Tisti, ki pa je poskusil, pa bo v življenju že uredil, kot je potrebno.

Od kod vaš vzdevek »Soki«?

Vsak v bendu ima svoj vzdevek. Jaz sem v bend prišel zadnji, zato ga nisem imel. In potem je na enem koncertu nekdo zavpil: »Soki!« in se mi je »Soki« zdelo v redu.

Skupina Guns'n'Roses, ki je dala krila našemu Sokiju, je prispevala glasbo za film Terminator. Znamenite Terminatorjeve besede so bile: »I'll be back ...« (op. p. »Vrnil se bom«). Upamo, da se kdaj v našo družbo vrne tudi naš Soki.

Učenci literarno-novinarskega krožka

Dogodki, zanimivosti

PRVOŠOLCI

Ponosni smo, da je šolski prag naše osnovne šole prestopilo kar 64 prvošolcev. Dva razreda (50 učencev) se nahajata na matični šoli, eden pa (14 učencev) v podružnični Reka - Pohorje.

1. a z učiteljico Vlasto Smrdel in Miljano Šmon

Prav vsi so z nasmehom na obrazu spoznali nove sošolce in sošolke ter učiteljici. Povedali so, da se veselijo vseh šolskih dogodivščin in da so pripravljeni na nove izzive. Pri tem jih spodbujamo in jim želimo obilo prijetnih izkušenj.

Učenci literarno-novinarskega krožka

1. b z učiteljico Patricijo Hren in Bredo Šetar

1. c z učiteljico Lidijo Šoštaric in Miriam Tekavc Košec

PRVI ŠOLSKI DAN

Komaj sem čakala, da pridem v šolo, da vidim vse prijatelje. Večer prej sem preverila, če so vse potrebščine pripravljene, da česa ne pozabim. Pripravila sem si tudi oblačila, raztrgane kavbojke in belo majico, ki so sedaj moderna in seveda tudi zaščitno masko.

Celo noč nisem spala. Naredila sem si alarm, ki sem ga preslišala. Sanjala sem, da mi je ati zaželel lahko noč, a me je že budil. Jutro se je zgodaj začelo. Umila sem se hitro, oblekla pa še bolj. Hitro sem vzela stvari za šolo in se z družino odpravila od doma. V šoli smo se zabavali in bilo je zelo veselo ponovno dan preživeti s sošolci in učitelji. Še zmeraj pa mi ni všeč, da vsi nosijo maske, ker ne vidim, kakšne volje so.

Po napornem in lepem dnevu sem komaj čakala, da pridem domov. Tega dne ne bom tako hitro pozabila, ker sem postala tretješolka in se že zelo veselim lepih ocen in šole v naravi.

Mia Ertl, 3. b

FOTOGRAFIJE VINCIIJA OBLAKA

Predstavljamo vam fotografski svet učenca Vincija Oblaka iz 9.b razreda, ki je letos prejel bronasto nagrado na natečaju digitalne fotografije in tako predstavljal našo šolo na državnem nivoju. Gre za največjo slovensko pregledno razstavo mladinske fotografije pod okriljem Fotografske zveze Slovenije.

Za fotografijo *Skok* si prejel bronasto medaljo. Kako ti je uspelo posneti tako dinamično fotografijo ravno v trenutku, ko so sani v zraku?

Moral sem večkrat poskusiti, poleg tega pa sem uporabljal neprekinjeno fotografiranje, tako da sem v enem skoku zajel več fotografij in ena je bila ravno v pravem trenutku.

Nagrajena fotografija Skok

Že več let se ukvarjaš s fotografijo. Je bila to tvoja prva nagrada na državnem natečaju?

Ja, to je bila moja prva nagrada na bolj resnem natečaju na državni ravni, so pa bile moje fotografije pred tem trikrat objavljene v časopisu *Večer* kot poletni ali zimski utrinek.

Kdo oziroma kaj te je navdušilo nad fotografijo?

Okoli leta 2010 mi je oče posodil, kasneje pa tudi podaril, svoj Olympusov digitalni fotoaparati. Zelo sem se navdušil nad čarobnostjo zapisa trenutka in kasneje sem začel vedno več fotografirati.

V poplavi posnetkov iz mobilnih telefonov se ti najbrž poslužuješ bolj profesionalne opreme, kajne?

Ja, res je, za fotografiranje nikoli ne uporabljam telefona. Trenutno imam Canonov zrcalno refleksni fotoaparatus z izmenljivimi objektivami. Najbolje mi služi 250 milimetrski teleobjektiv, s katerim se lahko zelo približam pticam.

Kako se pa lotevaš obdelave fotografij? S kakšnim posebnim programom?

Ne, zaenkrat še ne obdelujem fotografij, predvsem zato, ker so takšni programi kar dragi in zahtevajo zelo dober računalnik. Navadni programi za urejanje fotografij pa so neuporabni za profesionalno uporabo.

Ali si samouk ali imaš morda mentorja v kakšnem foto klubu?

Sem samouk, nekaj se naučim iz revij in s spleta, ostalo pa s poskušanjem različnih nastavitvev na fotoaparatu. Letos je mogoče brezplačno spremljati tudi kvalitetna spletna predavanja priznanih fotografov.

Kaj ti pomeni fotografija: navdih, sprostitvev, možnost izražanja tvojega odnosa do sveta?

Pomeni mi sprostitvev, najraje pa imam, ko vidim, da mi je uspela vsaj solidna, če že ne zelo dobra fotografija. Nagrada na letošnjem natečaju mi je dala nov zagon in potrditev, da nisem zgolj začetnik. Navdih najdem v raziskovanju zmožnosti same tehnike in odkrivanju novih motivov.

Kateri motivi te najbolj pritegnejo?

Najraje fotografiram šport in živali, predvsem ptice; pa tudi vse ostalo, kar se mi zdi zanimivo, kot na primer: naravo, nočne posnetke, panorame. Manj me pritegnejo portreti in arhitektura.

Kot mlad fotograf imaš tudi kakšnega vzornika?

Lahko bi rekel, da je moj vzornik Jaka Ivančič, vsaj po mojem mnenju trenutno najboljši slovenski fotograf. Fotografira predvsem naravo, kar je tudi meni blizu.

Si v prihodnosti predstavljaš fotografijo tudi kot tvoj bodoči poklic?

Nisem se še dokončno odločil, si pa to želim, če se bo dalo. Žal se danes zelo težko zaposliš kot fotograf, sigurno pa se bom s fotografijo ukvarjal za lastno veselje.

S katero zvrstjo fotografije bi se najraje poklicno ukvarjal?

Verjetno s športno fotografijo z raznih tekem, dirk ali adrenalinskih prireditev. Šport me najbolj pritegne, kajti tudi pri fotografiji so marsikdaj odločilne tisočinke sekunde za izjemen rezultat.

Imaš na koncu morda kakšen nasvet, kako posneti dobro fotografijo?

Mislím, da je najpomembneje, da čim večkrat poskusiš in ne obupaš takoj nad izbranim motivom. Potrebno je tudi raziskovanje različnih svetlobnih pogojev, pozicij kadriranja in imeti moraš dovolj časa, vsaj za dobre posnetke živali.

Zahvaljujéva se ti za vse odgovore in ti želiva še mnogo uspešnih fotografij.

Ema Mirič in Julija Novak, 9. b

TEK POD POHORJEM

Letos je potekal že 4. *Tek pod Pohorjem*. Tega dogodka se udeležujem že od začetka, saj sem aktiven športnik in podpiram tovrstne športne prireditve.

V Judo klubu *Apolon*, kjer treniram že osem let, se redno udeležujemo dogodkov, ki podpirajo zdrav način življenja. Sodelovalo je tudi veliko učencev in zaposlenih iz Osnovne šole Dušana Flisa Hoče ter preostalih, ki živijo v občini Hoče - Slivnica (in izven). Všeč mi je, da se vsako leto teka udeleži tudi naš župan Marko Soršak.

Prijavil si se lahko za dve različni razdalji: 6,5 ali 10 km. Sam sem se odločil za slednjo možnost in svoj rezultat izboljšal za 10 minut.

Organizacija dogodka mi je bila zelo všeč, saj so podelili nagrade za najboljše uvrščene v posameznih kategorijah, dobili smo zastoj hrano in pijačo, kupone za obisk Botaničnega vrta ter brisačo.

Upam, da se bo tek organiziral tudi naslednje leto in da bodo moji rezultati še boljši.

Nik Eljon Jarc, 9. c

MINI OLIMPIJADA

»Hip hip, hura!«

Hip, hip, hura! in *Pomembno je sodelovati, ne zmagati*, so bili odmevi otroških glasov, ki jih je bilo moč večkrat slišati na petkov športno obarvan dopoldan, ki se je odvijal pred *Večnamensko športno dvorano Hoče*. Ozavestiti pri učencih pomen gibanja in športa, poznavanje različnih športnih disciplin in veščin, opomniti na dosežke slovenskih športnikov in uprizoritev mini olimpijskega protokola, so bili izhodiščni cilji tega dogodka.

Pohod je bil odlično segrevanje pred samim dogodkom. Učenci so se skupaj s svojimi učiteljicami odpravili na tri različne lokacije. Proti *Križni kapeli*, *Slivniškimi ribnikom* in do *Ribnika Univerze Pivola*. Učenci Podružnice Reka - Pohorje se pohod opravili iz podružnične šole do matične šole. Ko smo se vrnili s pohoda, je bilo pred dvorano že pravo športno vzdušje. Parkirni prostor se je spremenil v poligon in pričakali so nas predstavniki OKS Slovenije in predstavniki Občine Hoče - Slivnica, ki so poskrbeli za odlično organizacijo in izvedbo športnega dogodka. Občutiti je bilo veselje, motivacijo in željo učencev po sodelovanju in preizkušanju svojih športnih spretnosti. Sodelovanje je bilo nagrajeno s priznanjem in s sladkim presenečenjem.

Hvala organizatorjem, ki ste učencem polepšali dan.

Mojca Kolarič, organizatorica

ČAROBNI DECEMBER UČENK IN UČENCEV

December je poseben mesec. Nekateri ga imajo radi zaradi božičnega vzdušja, drugi pa, ker se veselijo prvih snežink in športov na snegu. Nekateri pa so v decembru še bolj osamljeni. Tistim skušamo narisati nasmeha na obraze z dobrimi dejanji in s toplimi besedami.

V tem mesecu vedno najdemo čas, da si naši učenci in učenke malo odpočijejo od računanja, pisanja in reševanja nalog. Tako so tudi tokrat dobili priložnost, da urijo svoje ročne spretnosti in si pričarajo čarobno vzdušje v okviru tehniškega dneva. Zaradi dela na daljavo so to storili doma, ob svojih najdražjih. Pri tem so jim bile v pomoč učiteljice, ki so skrbno pripravile navodila in jih spretno zapakirale v prijetne projekcije ali filmčke.

Ustvarjalne majhne ročice so ustvarile ogromno lepega. Izdelovali so čudovite okraske in figurice iz slanega testa, prirčne zimske vasice iz kartona, živahne voščilnice in še marsikaj.

Mnogo šolarjev je doma pripravilo tudi testo za slastne piškote in ostalo praznično pecivo. Če ste po Hočah te dni opazili prijetne vonjave, je to zagotovo iz toplih domov naših otrok!

Verjamem, da smo s skupnimi močmi polepšali letošnji december. Naj ga prijetneje obarva tudi praznična glasba, ki bo pričarala nasmehke na obraze vseh generacij. Vzemimo si čas za najdražje in jim povejmo, koliko nam pomenijo. Ne pozabimo tudi na osamljene ljudi in živali.

Naj bo ta december odskočna deska za mirne praznike in prijetnejše prihajajoče leto 2021.

Brigita Pečanac, prof. razrednega pouka

Izdelki učencev in učenk 3. b

Učenci 6. c razreda smo se pri razredni uri pogovarjali o vplivu besed na ljudi. S pomočjo poizkusa z rižem smo prišli do zelo zanimivih rezultatov.

Najprej smo vzeli dva kozarca in ju napolnili s kuhanim rižem. Enega smo vsak dan blatili in žalili, drugega pa z besedami ljubkovali in spodbujali. Dober primer pozitivnih besed je recimo najboljši, najlepši, sonček, ljubček, srček ... Primer negativnih besed je grd, umazan, zguba, nevreden, smrduh ...

Negativni riž je splesnel, postal črn in začel smrdeti. Pozitivni riž je ostal lepo bel, mogoče se je na njem nabralo čisto malo plesni zaradi kemijskih procesov.

Poizkus je učence naučil, da imajo besede veliko moč. Povedali so, da se ne bi počutili prijetno, če bi jim govorili enako kot negativnemu rižu in bi jim bilo všeč, če bi jim govorili enako kot pozitivnemu rižu. Povedali so tudi, da je bilo zabavno opazovati razlike med kozarcema.

Nina Brkić, Rok Ferš in Lea Štrancar, 6. c

Thor Frangež Križančič, 6. c

NEUROBEANS – TRENING ZA USPEŠNE REZULTATE V ŠOLI (IN POVSOD) Z VEČ ZABAVE IN MANJ NAPORA

Kaj je metoda Neurobeans?

Neurobeans je metoda vadbe možganov s katero mladostniki izboljšajo svoje sposobnosti učinkovitega delovanja v šoli ali pri športu. Je kombinacija gibanja in miselne igre, ki spodbuja k doseganju vrhunske učinkovitosti na enostaven in zabaven način.

Prvi tečaj kognitivnega urjenja po metodi Neurobeans

Konec novembra 2020 smo zaključili šesttedenski program kognitivnega urjenja v OŠ Dušana Flisa Hoče. Pri programu je sodelovalo 10 učenk in učencev, pri čemer so vsi uspešno zaključili tečaj.

Učenci so pri programu petkrat tedensko izvajali 15 do 20 minutni kognitivni trening. S tem so urili sposobnost vzdrževanja pozornosti, sposobnost natančnega gibanja rok, nog in trupa ter ritem optimalnega delovanja.

Kaj smo s programom dosegli?

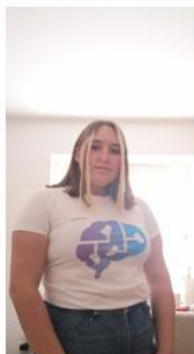
Po šestih tednih in že pred koncem programa smo pri učencih zaznali odlične rezultate. Vsi, ki so vadbo opravljali šest tednov, so izboljšali rezultate na vseh štirih s pomočjo aplikacije merljivih indikatorjih – pozornosti, motoriki, ritmu optimalnega delovanja in vzdržljivosti.

Kaj so o programu povedali učenci in učenke?

»Mislim, da je program Neurobeans najbolj koristen za učenje vztrajnosti in motivacije, saj se je pri vsaki vadbi treba potruditi, ne glede na rezultate, ki jih dobiš. Neurobeans vadbo bi priporočila, saj ne vzame veliko časa ali prostora, vseeno pa lahko od nje veliko odneseš.« (Ina, 8. razred)

»Izpostavila bi koncentracijo zato, ker sem tudi sama opazila, da sem se vse od prve pa do zadnje lažje osredotočila na vajo in na barve fižolčkov. Drugim učencem bi vadbo priporočala zaradi tega, ker je zelo zanimivo in tudi kasneje po opravljenih vajah oz. tednih opaziš napredek pri delu za šolo.« (Sara, 8. razred)

»Všeč mi je vse. Neurobeans je stvar, ki ti lahko pomaga na vseh področjih. Najbolj ti lahko pomaga pri uspehu, če ga želiš izboljšati. Pomaga ti tudi, da se čim bolj skoncentriraš pri stvareh, ki so pomembne (šola, dodatne obveznosti). Res učinkuje, to sem videla tudi na podlagi svojih izkušenj z Neurobeansi. Vadbo bi priporočala vsem, ki se vsaj malo trudijo doseči nek cilj. Seveda, nič ne pride brez truda, zato je treba upoštevati navodila in redno opravljati treninge (poleg še dodatne naloge, ki so vključene v program). S tem pa lahko naenkrat zlahka dosežeš svoj cilj!« (Ana, 8. razred)

Kaj pa so pri svojih otrocih opazili starši?

»Boljša pozornost, daljša koncentracija. Zelo smo veseli, da je naša Ina sodelovala v tem programu. Za vse je to povsem nova izkušnja. Ina je bila zelo vesela in ponosna, ko je videla svoja izboljšanja na različnih področjih. Cel trening in ugotovitve otroku zelo dvignejo tudi samozavest.« (mama učenke)

»Opazili smo, da lažje sledi pouku. Priporočamo, ker urjenje možganov poteka na igriv način.« (mama učenke)

»Več samostojnosti, več skuša narediti sama ... Pridobila je na samozavesti, na samostojnosti. Je bolj učinkovita.« (oče učenke)

»Hčerka je zelo navdušena nad tem programom. Z veseljem se loti teh nalog, pri šolskih obveznostih pa se lažje skoncentrira, si bolj zapomni stvari. Najbolj je pa navdušena nad tem, da se naj bi zdaj lažje učila predmete, ki ji niso zanimivi. Dodala bi samo to, da se mi zdi program zanimiv in bi bilo super, če bi ga izvajali v osnovnih šolah.« (mama učenke)

Neurobeans vadba tudi v novem šolskem letu

Glede na pozitivne učinke vadbe bomo v novem šolskem letu ponudili Neurobeans trening za dobre šolske rezultate kot izvenšolsko dejavnost za učence 7. in 8. razreda. Več o treningu si lahko preberete na spletni strani www.neurobeans.si.

Jasna Bohnec, socialna pedagoginja

NATEČAJ ZA NAJ BRALNI KOTIČEK – 2. mesto

4. a razred OŠ Dušana Flisa Hoče pesti velika prostorska stiska, zato je bilo nemogoče ustvariti klasičen knjižni kotiček. Seveda ne smemo pozabiti tudi na čas šolanja na daljavo, ko v šolskih prostorih nismo bili prisotni.

Z učenci smo dolgo tuhtali, katera bi bila najboljša rešitev za naš problem s prostorom in prišli smo na idejo, da bi hiška morala biti posebna – takšna, ki je v času pouka pospravljena in zasede malo prostora, v času podaljšanega bivanja pa se sestavi in je v uporabi. Tako je po korakih nastala naša majhna mobilna bralna hiška, tukaj na sliki v razstavljenem, počivajočem stanju:

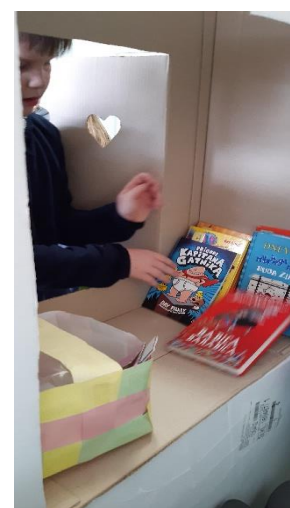
V hiški je prostora samo za en stol in glede na trenutne zdravstvene razmere je to tudi priporočljivo. Hkrati je hiška postala zatočišče, ki nudi odmik pred pestrim dogajanjem v podaljšanem bivanju. Svoj prostor je trenutno našla pod razstaviščem likovnih umetnih učencev 4. a., ki nastanejo pod vodstvom razredničarke Milenke Kačarević.

Učenci bralno hiško zelo hitro sestavijo sami:

Da bi otroci z veseljem brali v mobilni bralni hiški, smo poskrbeli za udoben stol, ki je seveda zložljiv in jo odprli s slavnostnim obredom, na katerega je vsakdo prinesel svojo najljubšo knjigo, da jo lahko spoznajo tudi sošolci in sošolke. Tako so učenci kar nekaj časa namenili ugotavljanju in debati, katere žanre radi berejo

njihovi prijatelji in marsikateri stereotip je bil odpravljen – ne, dekleta ne berejo samo ljubezenskih zgodb. Učenke so za otvoritev bralne hiške izdelale iz kartona lične kazalke, ki nam bodo v pomoč.

Konec: še ni na vidiku. Ko zaključimo z akcijo *Moja najljubša knjiga*, se bomo lotili novega podviga – *Pesem za boljši dan*, kjer bomo brali duhovite pesmi slovenskih in tujih avtorjev, ki nam bodo popestrile vsakdan in odgnale skrbi in stiske, pa če tudi samo za kratek čas. Pesmi, ki nam bodo najbolj segle v srce, bomo prepisali na spodnji del hiške. Sicer pa si v podaljšanem bivanju zelo radi krajšamo čas z branjem zanimivih književnih del in reševanjem ustvarjalnih dnevnikov branja.

Sodelujoči učenci in učenke: Nina in Maja Merkuš, Matic Štesl, Nejla Merdanović, Teo Cvetko, Anej Kocuvan, Ela Franič, Rokavec Tiana, Nik Pauman, Jakob Pupaher, Nejc Repec, Mik Dacinger, Jaka Dvoršak, Luka Franc, Lia Korošec Polak, Tai Lovec Halilagić, Rubin Nika in Lan Žižek.

Anja Urekar Osvald, prof. nem., učiteljica v oddelku podaljšanega bivanja 4. a razred

DAN ZEMLJE

NAŠE ŽELJE ZEMLJI ZA ROJSTNI DAN

- ŽELIM, DA BI BILO NA TLEH ČIM MANJ SMETI.
- DA BI BILA ZEMLJA ZDRAVA IN NE BI BILO KORONE NA NJEJ.
- DA BI ZEMLJA BILA ČIM BOLJ OČIŠČENA IN BI BOLJ SKRBELE ZANJO.
- DA NE BI V VODO SPUŠČALI NAFTE.
- DA NE BI BILO MASK.
- DA SE NE BI TOLIKO VOZILI Z AVTOMOBILI.
- DA BI BILO MANJ DIMA.
- DA NE BI PODIRALI ZDRAVIH DREVES, DA BI BILO VEČ KISIKA, KER DREVESA DAJEJO KISIK ZA DIHANJE.
- DA PARNE LOKOMOTIVE NE BI VOZILE, KER ONESNAŽUJEJO OKOLJE.
- DA NE BI METALI SMETI, MREŽ, PLOČEVINK IN PLASTIKE V VODO,

KER SE ŽIVALI LAHKO ZAPLETEJO IN UMREJO.

KAKO BOMO MI POSKRBELE ZA ZDRAV PLANET?

- NE BOMO METALI SMETI V NARAVO.
- ODPADKE BOM METAL V PRAVI KOŠ.
- ČE BI VIDELA ODPADKE V NARAVI, BI JIH POBRALA IN ODLOŽILA V KOŠ.
- V GOZD BOM IMEL VREČKO IN ROKAVICE TER POBRAL SMETI.

MAJ: »IZ CVETOČEGA REGRATA KMALU NASTANE LEPI PUHEK. TAKRAT GA LAHKO NEŽNO UTRGAŠ IN PIHNEŠ.« (NAMESTO SVEČKE NA TORTI. ☺)

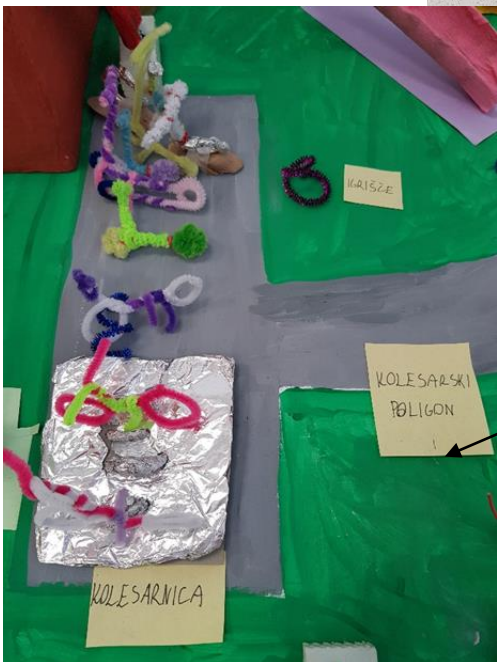

NAŠ VRTIČEK PRI ŠOLI

Učenci in učenke 1. c razreda

5. b je sodeloval v projektu *Trajnostna mobilnost*.

Naša vizija šolskega okolja:

V šolo smo prihajali na različne trajnostne načine, kar smo na plakatu tudi spremljali. Eden izmed načinov je tudi vožnja s kolesom. Še malo pa bomo opravili izpit za kolo in potem bomo tudi mi prihajali v šolo s kolesom.

Lidija Papoptnik, učiteljica razrednega pouka

18. BRALNI MARATON

Letošnji že 18. Bralni maraton so zaznamovali deževen dopoldan in posebni ukrepi ob koronavirusu. Zaradi tega smo se namesto na Glavnem trgu mentorji in maratonci zbrali na sedežu organizatorja *Zveze prijateljev mladine v Domu ustvarjalnosti* ter upoštevali vse ukrepe NIJZ in organizatorja.

Učenci so tudi tokrat presenetili. Letos je bilo napisanih in predstavljenih največ lastnih pesmi doslej. Najbrž je k temu pripomogla letošnja tema *Odraščanje*. Kdo pa nima težav v tem obdobju? Na sporedu so bili mozolji, prve ljubezni, lenobnost in razmetane sobe, odnosi s starši in življenje v oblakih.

Našo šolo sta odlično zastopali Ana in Nika iz 7. razreda. Ana je zapisala lastno pesem *Spomini odraščanja*, ki bo tudi del elektronskega zbornika oz. pesniške zbirke 18. Bralnega maratona. V njej se spominja lepega otroštva, ki počasi odhaja, a spomini nanj ostajajo. Nika pa je izbrala za svojo predstavitev pesem *JAZ – JAZ?*, ki jo najdete v pesniški zbirki Barbare Gregorič Gorenc *Tri pike*.

Gostja letošnjega *Bralnega maratona* je bila mlada pesnica, gimnazijka, Doroteja Drevenšek, ki je v samozaložbi izdala svojo prvo pesniško zbirko *Pusti mi rimo*. Pravi, da je že skoraj vsem domačim napisala njim posvečeno pesem, razen očetu. Obljubila je, da tudi njemu nekoč nameni nekaj rim. Sicer pa piše predvsem ponoči in nikoli ne popravlja besedila nazaj.

Prireditelj je povezovala izjemna zepemovka Urša, ki je prevzela težko organizacijsko nalogo in smo se ji zato lepo zahvalili. Dogodek je eden redkih, ki se je ohranil ob *Bralni znački* in se vsako leto odvija na *Dan zlatih knjig* v sredini septembra; letos zaradi posebnih razmer v oktobru ob *Tednu otroka*.

Lidija Mazgan, knjižničarka

DRŽAVNO PRVENSTVO V JUDU

Judo treniram že 6 let v klubu *Judo klub Apolon*. Državnega prvenstva sem se letos udeležila že četrtič. Čeprav smo mislili, da ga zaradi ukrepov ne bo, so ga na kocu le izpeljali.

Tekma je potekala v telovadnici *Luknja* v Mariboru. Pri vходу so nam dali dovoljenja, da lahko vstopimo. Po vstopu v telovadnico, smo si razkužili roke, prav tako pa smo ves čas nosili maske. Po obveznem tehtanju smo imeli uro in pol časa za malico in počitek, a mi smo ga izkoristili za segrevanje.

Prvo borbo iz našega kluba je imel Rok Knaflič, ki je zmagal. Drugo Nik Eljon Jarc, ki je prav tako osvojil prvo mesto. Oba sta prišla do finala. Ker sta Rok in Nik v isti kategoriji, sta se skupaj borila v finalu. Na koncu je zmagal Rok Knaflič in tako osvojil naslov državnega prvaka, Nik pa je postal državni podprvak.

Počasi sem z borbo pričela tudi jaz. Ker smo bile samo tri deklice, sem morala zmagati dve borbi – osvojila sem naslov državne prvakinja.

Po podelitvi je nastopil drugi del tekmovanja, in sicer tekmovalci *težje kategorije*. Iz našega kluba sta to bila dva tekmovalca: Rea Pušnik, ki je osvojila prvo mesto, in Rok Gomaz, ki je osvojil odlično sedmo mesto.

Oba trenerja sta bila ponosna na nas in na naše dosežke. Mislim, da smo takšne rezultate tudi pričakovali, saj smo celo leto pridno trenirali. Čeprav je bila epidemija, smo morali odložiti kimono in v roke vzeti uteži in tekaške copate.

Neža Mesiček, 9. a

Pouk malo drugače

DAN ZDRAVE ŠOLE – ČAS ZA ZDRAVJE JE ČAS ZAME!

V petek, 4. 12. 2020, so učenci centralne in podružniške šole imeli DAN ZDRAVE ŠOLE *Čas za zdravje je čas zame*. Pod ta naslov sodijo vse teme zdravega življenjskega sloga, tako telesnega kot tudi duševnega, ki pa je v času pouka na daljavo še kako pomemben.

Učenci so se ta dan preizkusili **kot športniki** (z različnimi razgibalnimi vajami so prebudili telo), **kot kuharji** (pripravili so si slastno zdravo malico) ter **kot umetniki** (z meditacijo in dihalnimi vajami so umirili telo in duha, nato pa se sprostil ob različnih sprostitvenih dejavnostih – barvanje in risanje mandal, oblikovanje s plastelinom, petje, igranje na instrument ...).

Bil je zabaven in sproščujoč dan, saj je zdrav um v zdravem telesu kratek, a celovit opis človeka, ki je na tem svetu srečen.

Patricija Hren, učiteljica razrednega pouka

Nekaj utrinkov:

NARAVOSLOVNI DAN – IGRAMO SE BOLNIŠNICO

POSKUS – NOVO ZNANJE

RAZISKOVALNO VPRAŠANJE: ZAKAJ SI MORAM UMIVATI ZOBE?

PRIPRAVA IN IZVEDBA POSKUSA.

UGOTOVITEV: „VSAK DAN SI MORAM PRIDNO UMIVATI ZOBE, DA NE BODO POSTALI TAKŠNI, KOT NEKATERA JAJCA V MOJEM POSKUSU!“

Vlasta Smrdel, učiteljica razrednega pouka

EKODAN GOZD

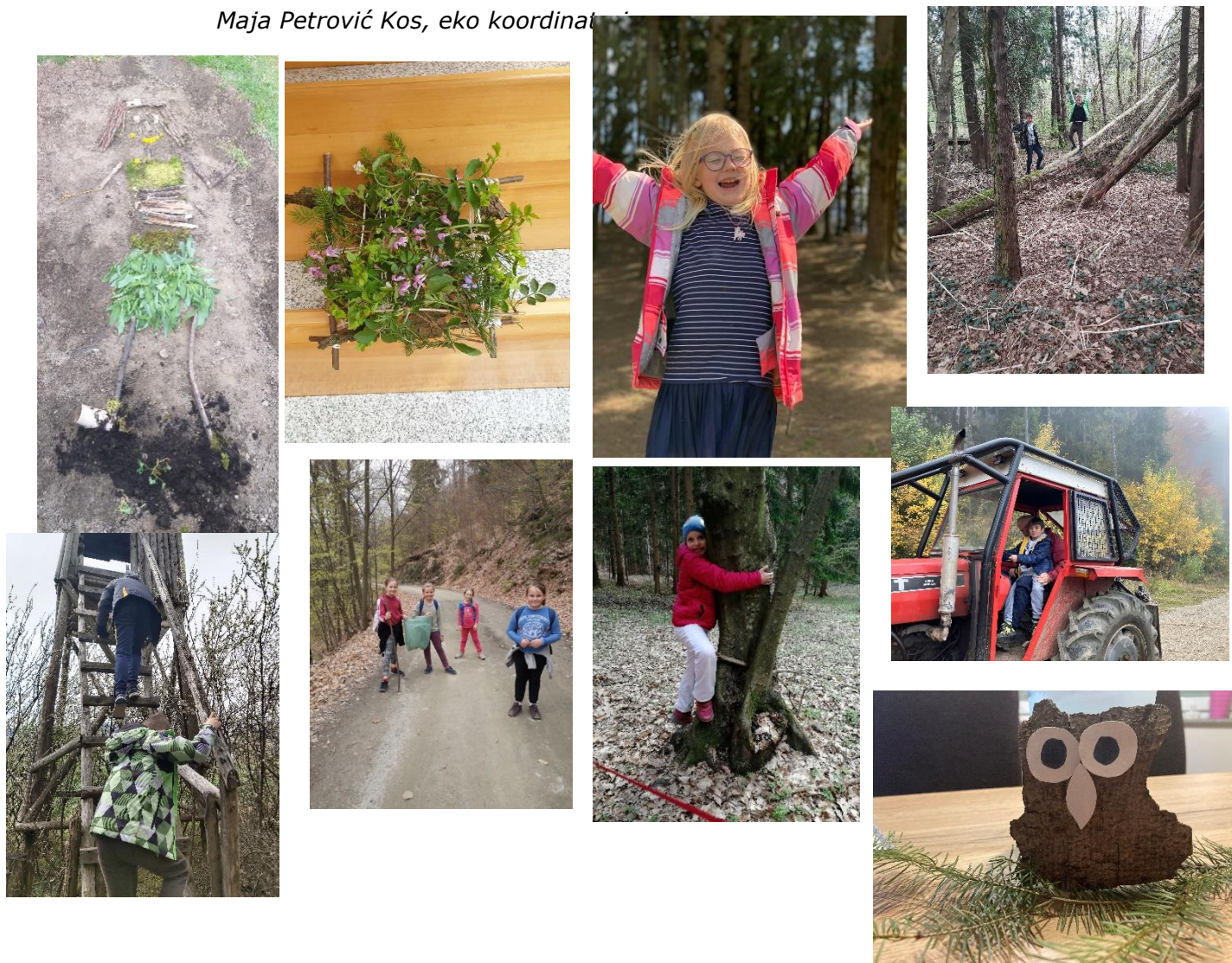
V soboto, 10. 4. 2021, smo že drugič zapored na daljavo uspešno izpeljali ekodan.

Delovna sobota je bila posvečena mednarodnemu dnevu gozdov, ki ga vsako leto obeležimo 21. marca. Letošnja tema ekodneva je bila **Gozd**. Naš namen je bil spoznati pomen gozdov za okolje in ljudi ter preživeti dan aktivno, na svežem zraku.

Učenci so si najprej ogledali ponujene povezave in dejavnosti na spletnem portalu *Padlet*. V gozdu so izvedli aktivnosti po lastni izbiri. Na sprehodu so bili učenci pozorni na čistočo gozda, urejenost poti, drevesa in druge posebnosti gozdov. Pomagali so pri čiščenju in drugih opravilih. Opazovali so lahko tudi, kako gozd vpliva na naše razpoloženje in počutje. Tudi sami so se spomnili kakšne zanimive ideje in jo uresničili.

Otroci so bili zelo dejavni in kreativni. Nastale so zanimive zgodbe in unikatni izdelki. Prepričani smo, da so se učenci ob tem tudi zabavali.

Maja Petrović Kos, eko koordinatorka

V 5. a so pri gospodinjstvu ustvarjali *Pošastke*.

Pošastke so ustvarili: Matija Bratuša, Nino Mihailović, Nija Skuhala, Una Mladenović, Agata Glavan Čander, Ela Ristić,

Ana Koželj, Eva Rebernak, Filip Mlajši Primec, Lev Glavan Čander, David Kosmačin, 5. b

Eko dan: šivamo, barvamo, lepimo ... smo zelo ustvarjalni.

Agata Glavan Čander

Ela
Lana Frangež

Ristić

Kevin Lorenčič Miško

Zoja Ozmec

Una Mladenović

Eva Rebernak

Ana Koželj

OBISK SLEPEGA GOSPODA

V šoli nas je, petošolce, v jeseni obiskal slepi gospod.

Odšli smo v sosednjo učilnico, kjer nas je čakal gospod Jure. Usedli smo se in začeli poslušati. Z njim je bila spremljevalka in psička Džuli. Psička je stara 9 let in je pasme labradorka. Gospod Jure nam je začel pripovedovati, da je slep že od rojstva. Pri petih letih je začel s šolanjem v Ljubljani, kjer je bil od ponedeljka do petka. V šoli se je učil brailico, ki jo je znal pri sedmih letih. Najtežji predmet mu je bila matematika. Pri učenju mu je pomagala mama. Zaradi njene pomoči je danes tudi tako izobražen. Pri testih je uporabljal kasete in računalnik. Bil je dober učenec. Zaradi tega danes tudi uživa v dobri službi, ki si jo je želel. Po poklicu je teolog. Vsak dan gre na sprehod s svojim psom. V mestu je težko, saj nekateri semaforji niso prilagojeni. Njegova največja želja je vedno bila vožnja z motorjem. Omenil je, da se je pogosto poškodoval, ko je to poskušal na domačem dvorišču.

Pri pogovoru z njim sem se naučil, da ne glede na to, kaj se ti v življenju zgodi, moramo življenje ceniti. Smisel v življenju je, da si zadovoljen in dosežeš svoje cilje.

Jaša Hajdinjak, 5. C

ZAKLJUČNA EKSKURZIJA PRVIH RAZREDOV – PTUJSKI GRAD

Ogledali smo si razstavno zbirko iz življenja na gradu. Sledila je delavnica – izdelava kronic.

Domov se nato nismo več vračali običajni učenci 1. a, temveč princi in princeske iz 1. a.

KAKO DOLG JE ČAS?

(kulturni dan sedmošolcev)

»... kako dolg je čas, ji je pljuskalo v spečih možganih. Ko se je čez čas prebudila, se je takoj vprašala, ali je spala dolgo ali kratko.«

»Kako dolgo? Kdo pa ve, kako dolgo,« je rekla želva, »za nekoga je dolga ena minuta, za drugega je sto let kratko, kajti vse je relativno.«

»Zmanjkalo mi je časa,« je pomislila, »in prav močno se mi zdi, da se čas tukaj konča. Samo kaj, ko nikoli ne bom zvedela, kako dolg je bil.«

(*Mate Dolenc, Kako dolg je čas, 2019*)

Žal prepogosto slišim, da ni časa za branje. Res je, da ga v sodobnem času primanjkuje, ker želimo narediti čim več. Vendar je pomembno, da si čas pravilno razdelimo, le tako lahko najdemo tudi nekaj minut še za branje.

Tudi naš čas kulturnega dne je bil dolg, a hkrati kratek. Če bi ga bilo več, bi lahko še kaj več prebrali, izdelali, napisali. Tako pa smo naredili ravno to, kar sem si zamislila.

Pa pogledjmo, kaj smo uspeli narediti v tem kulturnem dopoldnevu. Vse se je odvijalo v štirih s knjigo povezanih delavnicah in eno sprostitevno delavnico:

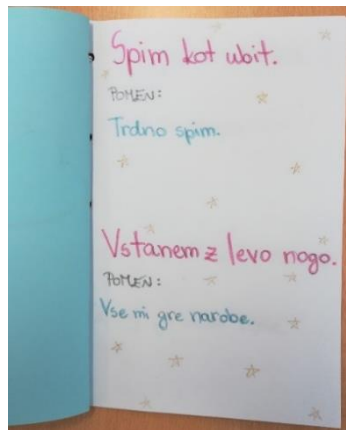
1. Ena izmed njih je bila PREDSTAVITEV AVTORJA IN KNJIGE, ki sem jo izvajala sama v knjižnici in v kateri smo se seznanili s projektom *Rastem s knjigo*, z delovanjem splošne knjižnice, z letošnjo izbrano knjigo ***Kako dolg je čas*** in avtorjem **Matetom Dolencem**, si pogledali kratek filmček in prebrali kratko zgodbo iz knjige, ki so jo prejeli v dar.

2. Delavnico IZDELOVANJE KNJIGE so izvajale razredničarke. Učenci so naredili preprosto knjigo ter vanjo zapisali frazeme. Pri tem je bilo pomembno, da so pazili na izgled.

3. POUSTVARJANJE je bilo nadaljevanje prejšnje delavnice. Učenci so lahko iz frazemov spletli kratko zgodbo, ali pa v svojo knjigo preprosto nanizali nekaj znanih frazemov in jih ilustrirali.

4. MEGA KVIZ je spletni kviz, ki ga pripravi *Mestna knjižnica Ljubljana*. Letos so se učenci ob 60. obletnici *Bralne značke* seznanjali z začetki in pomembnimi osebnostmi ter dogodki tega množičnega gibanja. Žal so ga izpolnjevali v tiskani obliki, kjer pa ni bilo možnosti za raziskovanje video vsebin in drugega spremljevalnega gradiva.

5. GIBANJE NA PROSTEM so prevzeli športni učitelji. Pomembno je, da so učenci dnevno tudi na svežem zraku in napolnijo možgane s kisikom. Tako se je med kulturnim udejstvovanjem znašel tudi športni element. Štirje oddelki so imeli vsak svojega izvajalca in so bili vsak na svojem igrišču (nogometno, košarkarsko, odbojgarsko in balinišče). Pol ure so imeli čas za izvedbo aktivnosti, ki so jih pripravili učitelji športne vzgoje. Še dobro, da jih je pogrel in razvedril sonček.

Kar 91 sedmošolcev je v letošnji generaciji, zato je bila organizacija in priprava dejavnosti zelo zahtevna. Vendar smo jo opravili z odliko.

Hvala vsem učiteljicam in učiteljem za pomoč in dobro sodelovanje!

Lidija Mazgan, knjižničarka

DOŽIVETJE V GRADU GRAD

V šoli smo imeli končni izlet. Tretji razredi smo odšli v grad *Grad*. Do parkirišča smo se peljali z avtobusom, nato pa smo vstopili v majhen moder cestni vlakec, ki je imel tri vagona in lokomotivo.

Voznik nam je med vožnjo razlagal o lepotah in znamenitostih Goriškega. Povedal pa nam je tudi legendo o zmaju Kaču in legendo o tem, da je imel grad *Grad* tristo petinšestdeset sob. Med potjo smo od daleč videli grad *Grad*. Ko smo se vrnili do njega, smo se sprehodili po grajskem dvorišču in prišli do vhoda v današnjo sprejemno sobo.

Nenadoma se je vse spremenilo.

Postala sem kuharica, ostala dekleta spletične, fantje pa so postali stražarji. Opazila sem glavno kuharico, ki mi je takoj ukazala, naj pripravim najboljšo glavno jed, pecivo in postrežem najboljšo pijačo. Nato mi je izročila tri zvitke papirja. Vprašala sem jo, kaj naj storim z njimi. Odgovorila mi je, naj s prvega in drugega naredim vse, kot piše na njima, s tretjega pa naj izberem eno glavno jed. Odšla sem v kuhinjo in na pultu našla kuharsko knjigo. Odprla sem jo na strani, na kateri je pisalo, kako se pripravi jabolčni zavitek. Pripravila sem ga. Potem sem napekla še veliko vrst piškotov, pa tudi pite, trinadstropne torte, cmoke v višnjevi omaki. Pripravila sem tudi punč, limonado in čaj. Zanimalo me je, za kakšen dogodek pečemo in kuhamo vse te dobrote. Zato sem to vprašala kuharico Berto. Razložila mi je, da je grofov rojstni dan. Grof je organiziral veliko pojedino. Grofica pride čez dve uri preveriti, kako nam gre. V tistem trenutku sem se spomnila, da moram na grajski vrt po zelišča za pečenko. Ko sem se vrnila v kuhinjo, sem začela kuhati omako iz zelišč in paradižnikove omake, katero sem kasneje polila po pečenki.

Pečeno pečenko sem nato naložila na krožnik, obrobjen z zlatom. Olupila in skuhala sem krompir, ki mi ga je z vrta prinesel vrtnar Janez. Ravno, ko sem še zadnji košček krompirja položila na okrašen krožnik, je v kuhinjo vstopila gospa grofica in vse kuharice smo se ji priklonile. Grofica nas je prijazno pozdravila in nam rekla, da ve, da smo že vse pripravile. Vse smo ji pritrdile: »Da, Vaše Grofovstvo.« Nato nam je povedala še eno dobro novico. Rekla je, da smo vse povabljene na praznovanje grofovega rojstnega dne. Vse smo bile presenečene in smo se ji iskreno zahvalile. Ko smo vse jedi odnesle na mize v največji dvorani, smo stekle v našo sobo in se preoblekle v naše najlepše obleke. Ob osmih zvečer smo v rokah imele rože iz ličja, s katerimi bomo okrasile mizo, za katero bo sedel grof. Približno čez deset minut so prišli že vsi gostje. Grof je naznanil, da se bo začel ples. K nam, kuharicam, je prišla grofica in nas s prijaznim nasmehom zvalila na plesišče. Ko smo plesale v parih, sem plesala z grofico. Ko sva se tako gledali v oči in plesali, sem premišljevala ali ni grofica moja učiteljica. Čez uro je grof naznanil, da je čas za pojedino. Po pojedini je bilo slavlja konec. Gostje so se grofu zahvalili. Kasneje je k nam pristopila grofica in vsaki je poklonila zlat prstan. Zahvalile smo se za darilo. Vtaknila sem si ga v žep. Nato smo odšli v svoje sobe, ki jih na gradu ne manjka. Naenkrat pa se je vse spremenilo.

Učenci smo se ponovno pojavili na grajskem dvorišču. Pomalicali smo in odšli na avtobus. Ko smo se peljali proti šoli, sem razmišljala ali se je vse to res zgodilo. Pobrskala sem po žepu in v njem sem našla prstan, ki sem ga pred tem kupila v Vulkaniji. Zdaj sem vedela, da se je vse to dogajalo samo v moji domišljiji. Razmišljala sem, kaj vse še skrivajo sobane gradu *Grad*.

Ana Križnik, 3. a

KULTURNI DAN V VULKANIJI

Z učenci tretjih razredov smo 26. 5. 2021 imeli kulturni dan. Odpravili smo se na celodnevno ekskurzijo v doživljajski park *Vulkanija* pri Gradu na Goričkem in si ogledali še *Krajinski park Goričko*.

Vodič nas je popeljal z vlakcem tudi do znamenitega kamnoloma, kjer so učenci iskali značilne kamnine goriškega vulkana, ki je nastal v času izbruha, si ogledali kratek opis nastanka vulkana in njegove značilnosti.

Z učenci smo doživeli nepozabno potovanje v globino goriškega vulkana, skozi zgodovino Zemlje in po geoloških značilnostih. Maskota Vulkanije, krtek Oli, pridno koplje rove in išče poti, skozi katere smo se sprehodili in uživali v doživljajskem parku. V podzemlju smo si ogledali 3D film in se sprehodili po vulkanskem podzemlju. Doživeto potovanje smo končali z adrenalinsko vožnjo proti površju. Na površju smo si ogledali še geološki muzej, kjer smo spoznali kamnine in naravo Goriškega, še posebej pa kristal olivin, ki ga v Sloveniji najdemo edino pri Gradu na Goričkem.

Pot nas je vodila tudi na grad, kjer so nam predstavili zgodovino gradu od nastanka do danes. Učenci so opravili tudi zanimive, poučne naloge. Največji grad na Slovenskem stoji na enem izmed vulkanskih gričev. Ima kar 365 sob in v sebi skriva številne legende in grajske skrivnosti. Šteje čez 800 let. V neposredni okolici gradu je več energijskih mest, prav tako je energetska polje pred glavnim vhodom in pri izviru studenca, južno od gradu. Čudežne moči je na grajskem dvorišču na pretek. Danes ima v njem sedež *Krajinski park Goričko*.

Kulturni dan je potekal brez zapletov, imeli smo res lep sončen dan, katerega se bodo učenci še dolgo spominjali. Preživeli smo dan na Goričkem, kjer so sredi neokrnjene narave zanimiva doživetja, katerih so se naši učenci zelo razveselili.

Učiteljici

Vesna Zemljič in Tina Žižek

IZLET NA PTUJ

Na lepo, sončno petkovo dopoldne, smo se prvošolci matične šole ter podružnice odpravili na izlet na *Ptujski grad*. Ko smo prispeli, je najprej sledil sprehod. Z velikim veseljem in radostjo smo se odpravili po sledih meščanov Ptuja in sledili velikemu obzidju do središča najstarejšega mesta v Sloveniji. Pot smo nadaljevali na grad skozi ozko in strmo uličico. Grajsko obzidje je s svojimi košatimi vejami kistanjev nudilo zavetje pred soncem in prijetno okolje za malico. Ob 11.00 smo bili na vrsti za ogled soban in zbirke orožja. Sledila je delavnica izdelave krone in sprehod do roba gradu, kjer smo občudovali veličasten razgled na mesto in zajezeno reko Dravo. Polni vtisov smo se poslovili od pravljničnega kralja in kraljične ter se odpravili na avtobus proti Hočam.

Bilo je lepo!

Lea Svatina Janžič, učiteljica razrednega pouka

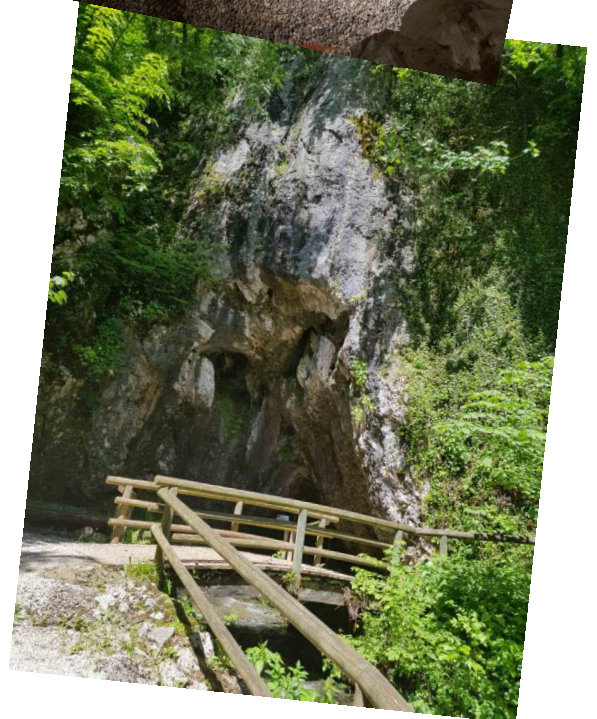
IZLET V CELJE

V četrtek, 27. 5. 2021, ob 8.05 smo bili vsi peti razredi pripravljene na avtobusu, da gremo na zaključno ekskurzijo v Celje.

Najprej smo si v *Pokrajinskem muzeju Celje* ogledali razstavo *Celeia – mesto pod mestom*, kjer smo videli rimsko cesto, talno ogrevanje in obzidje. Nato smo odšli pogledat *Celjski strop*, ki je največji v Evropi. Ogledali smo si tudi velik ključ za obzidje in slike, s katerih te zasledujejo obrazi. Potem smo imeli malico. Preden smo si šli pogledat *Stari grad*, smo si pogledali še lobanje *Celjskih grofov* in njihovo družinsko drevo. Na gradu smo si lahko pogledali mučilnico, stolpe in še čudoviti razgled smo imeli. Lahko smo si kupili tudi sladoled in spominek. V jami *Pekel* smo si pogledali stalagmite in stalaktite, videli smo tudi majhnega netopirja. Po ogledu jame smo se usedli na avtobus in se odpravili proti šoli.

Ob pol petih smo bili že nazaj. Preživelimo smo še en čudovit dan!

Eva Rebernak, 5. b

IZLET V BOTANIČNI VRT

27.5.2020

Naravoslovni dan.

Dne 27.5.2020 v četrtek, smo se za naravoslovni dan odpravili v botanični vrt. Tam nam je vodič razdelil učne list, ki smo jih reševali sproti. Naučili smo se veliko o rastlinah. Po malici smo nabrali nekaj rastlin in iz njih naredili sladek in kiseli namaz. Nato smo se odpravili nazaj k šoli, kjer se naravoslovni dan zaključil. Dan je bil zabaven, zanimiv in poučen.

Iza, Vida

Iza Sinkovič in Vida Ornik, 6. c

IZLET V POSTOJNSKO JAMO

V petek, 28. maja, smo se 6. razredi odpravili v *Postojnsko jamo*. Zjutraj ob 7.00 smo se zbrali pri VŠD. Odložili smo nahrbtnike na avtobus in se usedli na sedeže.

Odpravili smo se na pot, ki je trajala približno 3 ure. Med njo smo poslušali glasbo in se pogovarjali. Pot je bila zanimiva. Med njo smo se enkrat ustavili. Ko smo prišli v Postojno, smo šli iz avtobusov in se postavili v vrsto. Počakali smo vodiča, ki nas je peljal v muzej, kjer smo si ogledali posnetek o jami. Nato smo si ogledali razstavo o metuljih in veččah. Izvedeli smo, da so večče večje in barvne. Po razstavi metuljev in večč smo šli v vivarij, kjer smo videli človeške ribice in jamske hrošče. Bilo je veliko različnih živali.

Po tem je napočil čas, da gremo v jamo. Pri vhodu je bil zelo dolg vlak. Usedli smo se vanj in se odpeljali po jami. Videli smo različne kapnike in dvorane. Videli smo tudi dvorano, kjer je plesal kralj.

Ko smo se ustavili, smo se peš odpravili naprej. Najprej nam je vodič pokazal kapnik, ki je podoben Miklavžu. Bil je zanimiv in lep. Nato smo se ustavili pri najvišjem kapniku v jami in pri zavesah, ki nastajajo tako, da kapljica teče, na istem mestu pa nastanejo neopazne sledi. Vodič nam je rekel, da v osemdesetih letih nastane le en milimeter zaves. Nato smo videli *Ruski most* - tako je poimenovan, ker so ga zgradili ruski ujetniki. Šli smo naprej do *Lepih dvoran*. Prva dvorana je bila imenovana *Špagetna dvorana*. Ime je dobila po kapnikih, ki so ozki in zgledajo kot špageti. Druga dvorana je bila *Bela dvorana*, saj so bili kapniki beli. Zadnja pa je bila *Rdeča dvorana*, saj so bili kapniki rdeči. Ko smo izstopali iz nje, smo šli skozi ozka vrata in prišli do konca jame. Tam smo videli umetni rov, ki so ga med vojno naredili Italijani. Šli smo naprej in se fotografirali ob dveh kapnikih, ki so na logotipu od jame. Nazadnje smo se družili v dvorani, kjer izvajajo koncerte. Želeli smo preizkusiti akustiko, zato je naša sošolka zapela pesem, ki nas je vse navdušila. Od tam smo šli na vlak in nazaj ven.

Dan je bil zanimiv in poučen, spoznali smo veliko novih živali in stvari. Verjameva, da bi si prav vsi želeli ta dan ponoviti.

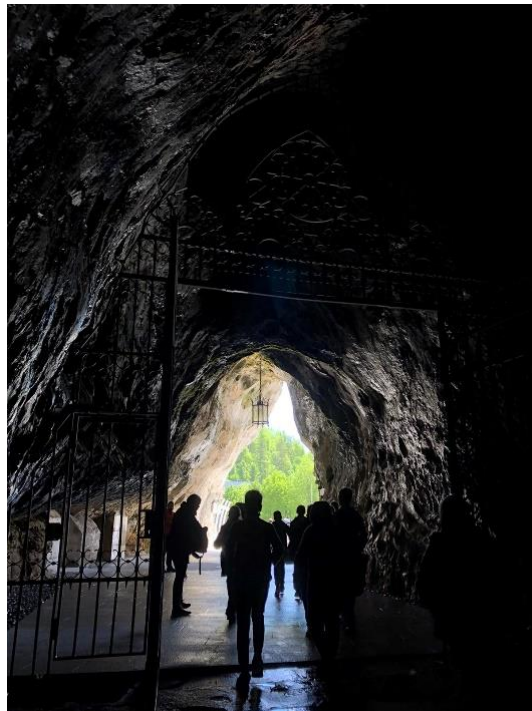
Nejc Krnjak in Vid Visočnik Kalazić, 6.c

NOVA DOGODIVŠČINA

V petek, 28. 5. 2021, smo se hitro zbudili in odhiteli do šole, saj je že ob 7.00 odpeljal avtobus proti Postojni. Pri *Postojnski jami* je vsak razred dobil svojega vodiča, s katerim smo nadaljevali svojo pot. Najprej smo si pogledali človeško ribico, katero smo lahko opazovali čisto od blizu. Čudili smo se, kako se ta bitja tako hitro premikajo. Po manjšem odmoru smo z vlakcem odhiteli v osrčje največje jame v Sloveniji. Po ogledu *Postojnske jame* smo odšli do *Predjamskega gradu*, katerega smo si ogledali samo od daleč. Po dolgem dnevu smo z veliko nove energije odšli proti šoli. Čas na avtobusu smo si krajšali s poslušanjem glasbe, pripovedovanjem smešnih zgodbic, ob katerih smo se zelo nasmejali.

Lana Brljak, 6. a

LOGARSKA DOLINA – LEPOTA SLOVENIJE

V četrtek, 27. 5., smo se učenci 7. razredov odpravili na zaključni izlet v *Logarsko dolino*. Vreme je bilo fantastično, zato smo se že zgodaj zjutraj vsi učenci zbrali pred VŠD Hoče. Tako smo se z veseljem odpravili na izlet z avtobusom.

Po dveh urah smo prispeli in se odpravili na kratek pohod do slapa *Rinka*, ki je eden najbolj obiskanih slapov v Sloveniji. V višino se dviga kar 105 m. Ob vznožju je opazovalnica, iz katere je pogled na dolino, ki je prava paša za oči in dušo. Ko smo prispeli nazaj v dolino, smo si zaslužili tudi okrepčilo in prijetno druženje med visokimi krošnjami dreves. Tako smo se ponovno odpravili na pot z avtobusom.

Prispeli smo v najbolj znani del *Logarske doline*. Ustavili smo se pred hotelom *Plesnik* ter se odpravili na še en krajši pohod na slap *Palenk*. Ta je sicer malo manjši, ampak vseeno čudovit. Kasneje smo si na kratko ogledali tudi *Logarsko dolino*, ki jo prekriva obsežen travnik in jo obkrožajo *Kamniško-Savinjske Alpe*.

Izlet se je nadaljeval z vožnjo z avtobusom in obiskom še zadnje turistične destinacije. *Mozirski gaj* (park cvetja in muzej na prostem) je velik botanični vrt, ki naslednje leto praznuje 45. obletnico ustanovitve. Najprej smo si ogledali park, videli največje ugašene vetrne zvončke v Evropi, najstarejše drevo v parku in še veliko več. Videli smo tudi prelep razgled iz razglednega stolpa na sredini parka. Kasneje pa smo se odpravili tudi na praktični del obiska, kjer smo imeli delavnico spoznavanja žuželk. Spoznali smo veliko novih vrst in njihove značilnosti. Delavnica je bila zelo zanimiva in poučna.

Po obisku parka, smo imeli krajši počitek pred vhodom v park. Tam smo pomalicali in se z avtobusom okoli 17. ure odpravili nazaj v Hoče. Izlet je bil zelo zanimiv, zabaven in poučen, spremljala pa ga je dobra volja in čudovito vreme.

Ana Šalomon, 7.a

KONČNI IZLET

V petek, dne 28.5.2021 smo se učenci 8. razredov odpravili na končni izlet v Logarsko dolino.

Ob 7.50 smo se zbrali pred večnamensko športno dvorano Gloče in učitelj je preveril prijetnost. Po tem smo se posedli na avtobus in ob 8.00 kaputli Gloče ter se odpravili na pot. Vožili smo se približno 2 uri, saj smo se namerj ustavili na postavljenih ališčih. Ob 10 uri smo prispeli v Logarsko dolino in najprej malicali pri koči.

Po malici smo se odpravili na pot do slapa Pinke. Pot je bila strma a smo kljub temu varno prispeli do slapa. Tam smo nekaj časa ostali na razgledni točki ter se nato vrnili nazaj do kočje, kjer smo tudi posedli in malicali. Nato smo se vrnili nazaj na avtobus, na pot do Mozirkega gaja.

Ko smo prispeli so nekateri razredi imeli delavnice nekateri pa pohod po Mozirkem gaju. Naš razred 8. b, je imel najprej delavnice, na katerih smo iskali šušelke, ki se skrivajo v prsti, izpolnili učni list ter se pogovorili o naših ugotovitvah. Nato smo odšli na pohod po Mozirkem gaju. Po končanem pohodu smo dobili drisk skrivne šušelke, ki je pri nas bila policijska. Šušelke smo lahko držali in se z njo tudi slikali. Po zaključeni aktivnosti je sledila nagradna igra, na kateri sta dva srečna dobitelja dobila majici. Potem pa smo se še razdušno podaljšali s sladoledom.

Po končanem izletu smo se v avtobusom vrnili nazaj proti šoli, ter tja prispeli ob približno 5.30 uri. Zaključna ekskurzija nam je bila kljub omejitvam covid-19 zelo zanimiva ter poučna.

Teina Kocijan
Nina Kranjc

Razmišljanja učencev

Mila Fekonja, 3. d

ŽIVALI V LONDONU

Nekoč je živela deklica. Ime ji je bilo Kejti. Rada je jahala in se v prostem času ukvarjala z muco in drugimi živalmi. Nekega dne je morala Kejti odpotovati v London. Živali so bile žalostne in z vlakom so se odpeljale za njo.

Zjutraj so prispele v London. Psička Luna je zavohala Kejti. Živali so stekle za Luno, mačka pa je jahala konja Mistrala. Ustavile so se pred hotelom. Že so hotele vstopiti, ko so na vratih zagledale znak, da so živali prepovedane. »Kaj bomo pa zdaj?« so vprašale živali. Nekaj časa so razmišljale, tedaj pa se je papiga Lila spomnila, da se lahko zamaskirajo. Vse živali so se strinjale z njo. Poiskale so balone in nekaj plaščev. Vstopile so v hotel. Pri recepciji je papiga povedala ime deklice in živali so se odpravile v njeno sobo. A Lila je povedala napačno ime. Namesto Kejti je rekla Katija in ko se je deklica Katija vrnila v sobo, se jih je tako ustrašila, da je omedlela. Živali so nato pohitele iz hotela. Takrat je psička Luna spet našla sled za Kejti. Pripeljala jih je do gradu in vstopile so vanj. V veliki jedilnici so zagledali svojo Kejti, ki je ravnokar večerjala. Zelo se jih je razveselila in jim

povedala, da je postala kraljica. Ker je morala ostati v Londonu, je hotela poslati po njih, saj jih je zelo pogrešala. Živali so bile zelo vesele in so srečno živlele pri njej, do konca svojih dni.

Mila Fekonja, 3. d

Urša

Potrč, 3. d

POŠAST, KI JE LUBENICO

Pred tisoč leti je živela pošast. Ta pošast je bila zelo lačna. Nekega dne je odšla v gozd. Visoko na drevesu je zagledala veliko lubenic. Ni znala plezati, zato je prosila ptico, naj ji eno utrga. A ptica ni znala tako visoko leteti. Nato je mimo prišel medved. Pošast ga je prosila, da ji utrga lubenico. Medved je spretno splezal po drevesu in ji jo prinesel. Ta se mu je zahvalila in mu ponudila velik kos sočnega sadeža. Nato se je pošast tako najedla lubenice, da sploh ni mogla več hoditi in takrat je dobila moč za letenje. Odločila se je, da bo živela v gozdu in nikoli več ni bila lačna.

Nik Jurič, 3. d

Nik Jurič, 3. d

Mia Klep,

3. d

MIŠEK TIP PRI BABICI IN DEDKU

Nekega dne je Tipov očka prišel domov iz službe in presenetil mamico z dvema vozovnicama. Mamica in očka sta se pripravljala na potovanje, mišek tudi. Ni hotel ostati sam pri babici in dedku. Naslednji dan so se odpeljali na deželo k Tipovim starim staršem. Bila sta ga zelo vesela. Tip je jokal, ko sta starša odšla. Babica ga je objela in ga skušala potolažiti. Babica je drugi dan Tipa razveselila z njegovimi najljubšimi dobrotami. Po kosilu sta se z dedkom odpravila na kmetijo in Tip se je učil voziti traktor in pobirati jajca. Ob večerih mu je dedi bral pravlјice, babica pa ga je božala, dokler ni zaspal. Tip se je imel zelo lepo pri njiju. Kmalu sta se s potovanja vrnila Tipova starša. Na poti domov jima je Tip pripovedoval o dogodivščinah pri starih starših. Vprašal je starše, kdaj bo spet odšel k babici in dedku.

Medina

Ibrič, 3. d

Zak

Kacijan, 3. d

Vid Oblak, 3. d

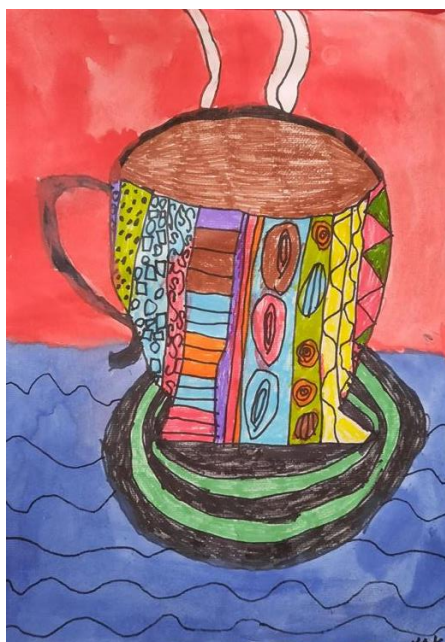

Špela Potrč, 3. d

Mila Fekonja,

3. d

Jaka Zimič, 3.

d

Dina

Repnik, 3. c

Izak Rečnik, 3. d

IVAN CANKAR – BOBI (poustvarjalno besedilo)

Zbudilo me je glasno zvonjenje – zvonilo je od fare in bilo je angelsko češčenje. Čez majhno, napol zagrnjeno okno so padali svetlobni žarki, ki so se usidrali na mojem grešnem obrazu. Bilo je kot, da bi me sonce želelo pobožati, sam pa sem dobro vedel, da tega nisem vreden.

Naredilo se je lepo, svetlo jutro. Ptice so žvrgolele in po celi izbi se je razlegal vonj po sveže kuhani kavi in po včeraj pečenih bobih. Takšna jutra po navadi ogrejejo moje srce in ga odprejo za veselje kolikor le morejo. Vendar danes je bilo drugače. Vstal sem iz postelje, razgrnil zavese, da je v izbo prodrla mehka, svilnata sončna svetloba. Gosposko sem se opravił, kot vsak drug dan ter odšel v glavno izbo, kjer se je vršil zajtrk. Vsi so bili že zbrani za mizo in pogled so uprli vame, brž ko sem s težkim korakom vstopil. Na tiho sem pozdravil in sedel. Nisem bil pozoren na njihove poglede, morebitne opazke, še manj pa na nevidna vprašanja, ki so se porajala v izbi in s kot utežmi težkim pritiskom nevidno pritiskala name.

Na zunaj sem bil gosposko opravljen, nove hlače, lep suknjič in čisto sveže čizme, ki mi jih je bil krojač prinesel oni dan. Na znotraj pa je bila druga pesem. Čeprav sem bil tiho ves zajtrk, pa je v meni, kot v oblaku, ki se pripravlja na najhujši naliv, vrelo in udarjalo. Moje srce je bilo težko, mrko in nečisto, česar sem se predobro zavedal.

V celotni izbi je vladalo še prazniško vzdušje, včeraj se je godila žegnarska nedelja in za nas – gospodo ni bil nikakršen problem praznovati jo po malem še naslednji dan. Razmišljal sem in razmišljal, kot največji mislec na svetu, ki se pripravlja, da bo spregovoril in na svet bo prišla nova, sveža, čista teorija. Glava je bila prazna, srce nemirno, moje misli pa že dolgo ne več v tej izbi, s to gospodo, ki glasno in na pol pijano še od včerajšnjega dne proslavlja bog vekaj.

Spomin je segel en dan nazaj - na žegnarsko nedeljo. Žegnarska nedelja je bila velik praznik, vsi so peli, plesali, dobro jedli in njihova srca so bila na stežaj odprta za dobro, na zlo še pomislil ni nihče. Na tako veličasten, od boga dan praznik, bi moji spomini naj bili lepi. Vendar ne. Ako sem se hotel in se prisiljeval, da bi mislil le na dobro, na včerajšnji dan, na hrano v izobilju, na sveže bobes, nekaj mi ni dalo miru. Pred očmi, najsi so bile zaprte, bodisi odprte se je ves čas prikazovala mala, suha, naivna, slabo oblečena, raztrgana postava (pre)dobrega srca.

Bil je Peter, moj samooklicani prijatelj. Godilo se je tako! Bil sem in še vedno sem zelo razvajan, vsi so se me bali in vsi so me upoštevali. Da pa se mi je v življenju vse dobro godilo, ni bilo enako v šoli. Priznam, slab učenec sem, nikoli nimam naloge, do učenja mi ni in kar me najbolj boli, je dejstvo, da mami in očetu nisem v ponos. Ampak to ni problem, moja starša sta gosposka in cvenk dandanes reši vse.

V šoli mi tako nikoli ni šlo, potem pa sem spoznal tega ubogega fanta. Petra po imenu. Bil je razcapan in raztrgan, okoli je hodil bos, prihaja pa je iz Klanca. Ah Klanec, tam so sami reveži in berači. Tam gori je vsaka majhna, zatohla izba prepita z revščino, kot je goba v šoli prepita z vodo, ko jo učitelj zmoči. Peter je prihajal od tam, do danes ne vem kako je lahko živel v tako brezupnem okolju in bil tako dobrega srca. Ampak to je druga zgodba, za kdaj drugič.

Danes se spominjam, kako sem lahko bil tako trdosrčen do njega. Peter je bil pameten, pomagal mi je pri učenju in vedno mi je pisal domače naloge. Včasih sva se igrala na vrtu ali na trgu, bilo me je sram, ljudje so gledali na Petra kot na neko smet, ki ne sodi v gosposki, svetleči trg. A jaz sem ga globoko v srcu imel rad.

Bila je žegnarska nedelja ... ko smo se z veličastno okrašenim vozom vozili po trgu, je iz vsake hiše dišalo po svežih bobih. Napotili smo se v cerkev, kjer sem ministriral. Med mašo nisem bil pozoren na župnika, pač pa na množico, ki je stala v cerkvi tako na tesno in mirno, kot so položene sardine v pločevinasto konzervo. Pozornost vaše gospode mi je godila in kmalu se je maša končala. Vrnili smo se na voz in opazil sem Petra, nosil je moje škornje, ki jih je bil dobil v dar, na daleč se mu je videlo, da je iz Klanca. Tudi Peter je zagledal mene, jaz sem se naredil, kot da ga ne poznam in voz je odpeljal.

V trenutku, ko je voz speljal, sem začutil krivdo. »Kako sem mogel prezreti ubogega Petra, ki je do mene vedno dobrosrčen?« Sem se spraševal. Vendar kmalu je krivda polagoma splahnela, kot sveča počasi ugasne, ko ji zmanjka voska in gorilne vrvice. Prišli smo domov, v veliki izbi je bilo veliko ljudi, sami pomembneži in vse je dišalo po svežih bobih in drugih dobrotah, ki jih je hišna prinašala na mizo. Sedel sem na čelo mize in jedel dobro, kot še nikoli. Špehovka, kruh, bobi, meso, vsega je bilo v izobilju.

Naenkrat pa me je spreletelo. Na pragu sem zagledal majhno, raztrgano in boso meni dobro poznano postavo. Bil je Peter. Ne vem, kaj je mislil, in tudi rekel ni nič, vendar čez izbo sem čutil, da je lačen, da njegova mama na Klancu čaka, da bi kaj hrane zavite v robec prinesel. Nisem razmišljal in storil sem nekaj nedopustljivega, za kar bom večno grešnik. Bob, ki sem ga držal v roki, velik, svež, s cukrom posut bob, sem zalučal čez izbo. V trenutku, ko je roka omahnila mi je bilo neznansko žal. Peter, ves zgrbljen, tih in ponižan se je sklonil, pobral bob in s težkim korakom odšel iz izbe. Najraje bi vstal in tekel za njim ter se mu opravičeval, vendar vsi v izbi so moje dejanje podpirali - ne samo to, bili so ponosni, veseli in norčevali so se iz Petra. Tako sem tako rekoč izbral stran. Kolikor sem uspel spoznati Petra, sem zdaj prepričan, da je odšel po dogodku domov, na Klanec, s prešernim nasmehom vstopil v mračno, prazno in zatohlo izbo ter mami natvezil, da se je sam najedel, njim pa je prinesel svež bob. Zategadelj me je srce samo še bolj bolelo. Tistega večera, včeraj, sem stežka zatisnil oko, celo noč sem prejokal zaradi slabe vesti in krivde, ki se je naselila v moje srce in ga vztrajno prebadala.

Zaslišal sem rezki, udarni, bobneči glas, ki mi je bil zelo poznan. Zdramil sem se iz globokega razmišljanja o dogodku včerajšnjega dne. Bila je moja mama. Vsi, ki

so zajtrkovali v naši izbi, so že davno odšli, mamu pa je skrbelo, saj sem bil ves blede v obraz in zatopljen v misli. Odšel sem v svojo izbo, brez da bi spregovoril. Zagrnil sem okna, legel na lepo posteljo. Ko sem tako legel, nisem čutil ničesar razen krivde in slabe vesti, ki sta me od znotraj razžirali.

Zavedam se, da sem naredil grozno stvar, ki mi je dala pečat grešnika na čelo, še bolj pa me ubija dejstvo, da je to napako skoraj nemogoče popraviti. Oh, ko bi le ne bil vrgel tistega boba, potlej bi bilo danes vse drugače.

Elena Pešak, 9. c

Thor Frangež Križančič, 6. c

MY DREAM ROOM

My dream room is in the jungle. The bed is hanging from the trees. The walls are made of glass and the floor is covered with grass. On the floor, there are stones and I can walk on them. I can see the parrots in the jungle.

Leni Lah, 5.

a

My dream room is under the water. There is some fitness furniture and a sauna. The walls in my room are surrounded with an aquarium. There is a slide that goes from my room to the swimming pool.

Matija Ertl, 5.

a

The room of my dreams is big and it is underwater. It has got a big brown bed. My floor is gorgeous and the beautiful walls are made of glass. The glass is surrounded by fish, so I can watch fish in my room.

Urban Ekart, 5.

A

My dream room is underwater and has got a big bed. The walls are made of glass and I can see fish, sharks, skates and other sea animals. There is water under the floor, too. In my dream room, there is a desk and a wardrobe. There is a computer on the desk.

Nika Mulec, 5.

a

I've got hot wheels trucks all over the room. When my alarm clock rings, I get in one of the cars and drive down the road. When the car gets to the finish, I get up. I can drive the car all over the wall. My bed is normal and warm. I have a wardrobe and a few cupboards. There are a lot of windows and toys.

Nejc Rauter,

5. a

In my room, there is a jungle. The ceiling is covered with lianas and the floor is covered with grass. My bed is green and blue and is covered with flowers. The wardrobe is brown and light green. There is also a blue sink. My room is beautiful.

Lučka Babič,

5. a

My dream room is very beautiful and big. The floor, walls and ceiling are made of glass. There is a purple and pink mat. The bed is between the sofa and the table. The sofa is between the bed and the armchair. My wardrobe is red and black. Behind the table, there are a lot of soft toy dogs. I'm very happy in my room.

Eva Rebernak, 5.

b

My dream room is big and has got a long wall with big windows. Next to the shorter wall, there is a beautiful white bed. There are pictures on the wall and under the picture, there is a table. In my room, I have a big white wardrobe and a door to the balcony. The feeling in the room is warm and sterile. I have my toys on the wardrobe. All of the walls are white and the floor is light brown. The room has got the view of the sea.

Ela Ristić,

5. b

The room of my dreams is a magical room. It has got a lot of flowers and it is very beautiful. It's like a fairy room. Everything there is in pastel colours. The bed has got curtains with flowers. There are big windows. Next to the bed, there is a big bookcase with a lot of beautiful books. There is a desk with plants. Plants are

everywhere. There is a wardrobe and paintings on the mat. Next to the wardrobe, there is a shelf with painting supplies. There are a lot of paintings on the walls. In the corner of the room, there is a lemon tree.

Agata Glavan Čander,

5. b

In my dreams, I live in a beautiful but small castle. It is 1001 years old. Everything is like in a fairy tale. I like all of the rooms, especially my room. There is a beautiful bookcase in the shape of a tree and beautiful pastel pink bed with light blue curtains. I love nature, so I have flowers on the window. I go to my room if I feel stressed, angry or sad. I also go to my room if I want to have peace. I can read all day in silence there.

Zoja Ozmec, 5.

b

My dream house is half in the forest and half in the sky. It is very big but there are only eight rooms: a room for my parents, a room for me, three rooms for my sisters, a kitchen, a living room and a toilet. In my parents' room there is a door to the balcony. On the balcony, there is a sofa, a roof and a desk.

Lev Glavan Čander, 5.

b

My lovely dream room is deep in the forest. The walls are covered with lianas. In the centre of my room, there is a big and beautiful tree. I can see the forest through the window. The furniture in my room is covered with roots. My room is big and comfortable. It is beautiful.

Miša Sanda, 5.

c

In the room of my dreams, everything is made of wood. The walls, the bed and the floor are made of wood. The house is somewhere in the forest. You can swim there or do yoga. There is also a sauna. If you like wood, come and enjoy.

Gašper Obretan,

5. c

My room is big with a view of waterfalls. Everything is in glass and wood. There is a mini fridge for drinks and snacks. There is also a sauna and a pool. The room has got a computer with three screens. The table in the room is black and the bed is big and long.

Maks Fošnarič, 5. c

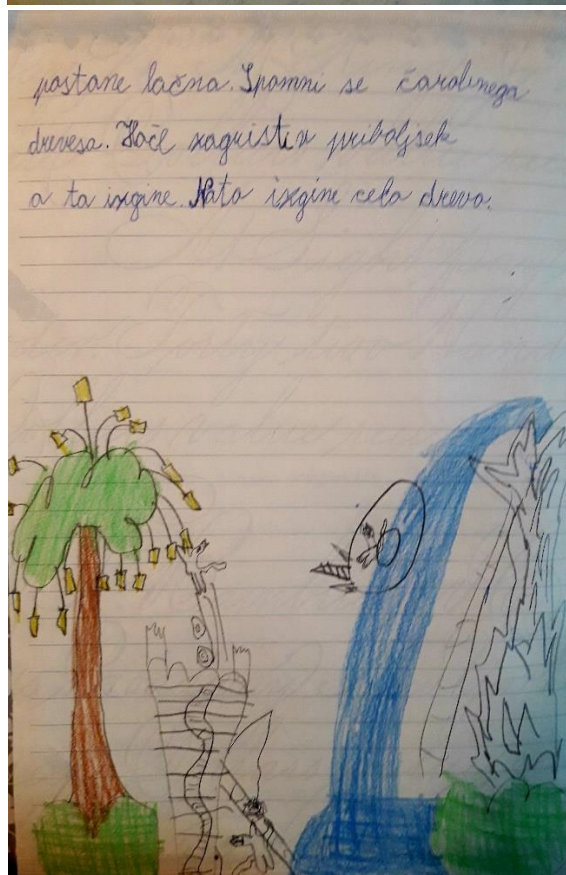
In the room of my dreams, there is hanging bed. In front of it, there is a big window, giving me a nice view of the sea. The floor is covered with sand and there is a real palm tree in the corner. In this room, I lie on the bed and watch the sea.

Anej Smole, 5. c

Ela Dvoršak
7.5.2021
SB Muca Maca in čudovni deželi

Muca Maca je predla na skenke polci
in gledala kaplje dežja, ki so padale
iz neba.

Nekkrat odpre oči in se znajde
v čudovni deželi in opazi, da je vse drugače.
Pogleda levo, namesto slapa teče mleko.
Pogleda desno, namesto sadovnjakov jabolk
rastejo mačji pikeljski. Nato pogleda še
deset nadstropni praskalniki. Nemore
se spueti, da mbi planila v igra. Postane
šjona, tedaj se spomni slapa. Zadržala
praskalja k njemu in se napije potem

Ela Dvoršak, 3. b

Pol na izgine še slap in vse mucke.
Ostane še sama praskalnica in nekaj
gemicharu. nato izgine še dreveso. Hehe!
naključni muca nato izgine tudi praskalnik.

UČNE FINTE ali UČI SE MANJ, NAUČI SE VEČ

1. UČNA FINTA: UČNA LUČ; med učenjem imej vklopljeno namizno luč, v odmoru jo izklopi – oboje vstran od postelje

Cilj je, da se možgani navadijo delati

2. UČNA FINTA: SPANJE; spi vsaj 9 ur in dosegeš boš cilj: kar se naučiš pred spanjem, ne pozabiš!!!

3. UČNA FINTA: GLASNO PONOVI staršem, bratu, sestri ali praznemu stolu

4. UČNA FINTA: 5 P (preglej, postavi si vprašanje o tem, preberi, povzemi, povej naprej)

5. UČNA FINTA: ŽONGLIRAJ in migaj s prsti

6. UČNA FINTA: 5 min odmora po 30 minutah učenja

Miha Košec, 5. c

ZAKAJ BRATI? (O branju razmišljajo učenci 5. c)

- Branje je pomembno, saj brez branja ne prideš nikamor v življenju!

Tian Lucas Kirbiš

- Če bereš, imaš večji besedni zaklad in večjo domišljijo. Ko enkrat začneš brati, ne moreš več nehati.

Zala Lubanjšek

- Ko začneš brati se ti zdi, da potuješ v drugo galaksijo in nikogar več ne slišiš.

Mateja Jezernik

- Beri, saj je to koristno zate, za tvoj spomin in zbranost.

Teo Šmigoc

- Čim več beri in bodi manj na telefonu, tako te ne bo bolela glava. Več boš bral, več boš znal.

Nela Pajek Jarc

- Branje ti bo pomagalo pri razumevanju besedil v učbeniku in pri reševanju preizkusa znanja, pomagalo ti bo tudi v višjih razredih, ko boš moral prebrati knjigo in napisati obnovo.

Aljaž Šuvak

- Petošolci se morajo zavedati, da je branje pomembno za besedni zaklad, da pomaga pri učenju ter pravilnem izražanju. Zato beri, če želiš dobre ocene.

Jaša Hajdinjak

Pouk na daljavo

ŠPORTNI DAN V 1. A

ZA ŠPORTNI DAN SEM ODŠLA NA SPREHOD DO SLIVNIŠKIH RIBNIKOV. NA POTI SEM NABIRALA PODLESNO VETRNICO, PRESKAKOVALA POTOČKE, OPAZOVALA NARAVO TER TEKALA PO GOZDNIH POTEH SKUPAJ Z MOJIM BRATCEM. NA POTI DOMOV NAS JE PRESENETILA KRATKA NEVIHTA, ZATO SMO SE HITRO SKRILI POD DREVO TER POČAKALI, DA JE PRENEHALO DEŽEVATI. DOPOLDAN MI JE HITRO MINIL, SAJ JE BILO V GOZDU ZELO ZABAVNO IN POUČNO.

LIA PREPELIČ, 1. A

DANES SEM ŠPORTNI DAN PREŽIVELA Z BABICO IN DEDIJEM, KER STA STARŠA BILA V SLUŽBI. NAJPREJ SMO SI PRIVOŠČILI RAZGIBAVANJE NA IGRALIH, NATO PA ŠE EN DOLG POHOD SKOZI SADOVNJAKE, GOZD IN OKROG RIBNIKA V PIVOLI. BILO NAM JE ZABAVNO IN PRIJETNO. MALO SMO TEKALI, MALO VEČ HODILI, AMPAK VAŽNO JE, DA SMO SKUPAJ UŽIVALI IN SE IMELI LEPO.

1. A

SARA GUŠIČ,

ZA ŠPORTNI DAN SEM ŠEL Z BRATOM PETROM, MAMICO IN ATIJEM NA POHOD NA KALVARIJO. SLIŠAL SEM ŽVRGOLENJE PTIČKOV IN ŠELESTENJE LISOV. Z DALJNOGLEDOM SEM S HRIBA GLEDAL MARIBOR. S PETROM SVA TEKLA GOR IN DOL PO HRIBU TER METALA STORŽE. BILO MI JE FAJN.

MIHA HERMAN, 1. A

DO GOZDA SMO SE PELJALI Z AVTOM. TAM SMO VIDELI LISTNATA DREVESA KI SO ZAČELA POGANJAT LISTE. VIDEL SEM TUDI DREVO, KI JE ZELO LEPO CVETELO. MAMA JE REKLA, DA JE TO SADNO DREVO. OPAZIL SEM OGROMNO REGRATA IN DRUGIH CVETLIC. KO JE BIL MOJ PES REX UTRUJEN, GA JE MAMA NOSILA. V GOZDU SMO BILI ZELO DOLGO, PRIŠLI SMO DO SPOMENIKA IZ ČASA, KO SO TUKAJ BILI VOJAKI. OPAZOVAL SEM VODO IN STOPILO V LUŽO. VIDEL SEM TUDI RAČKO. V GOZDU SEM SI NAŠEL PALICO, S KATERO SEM SE IGRAL. IMEL SEM TUDI MALICO. BIL JE LEP DAN.

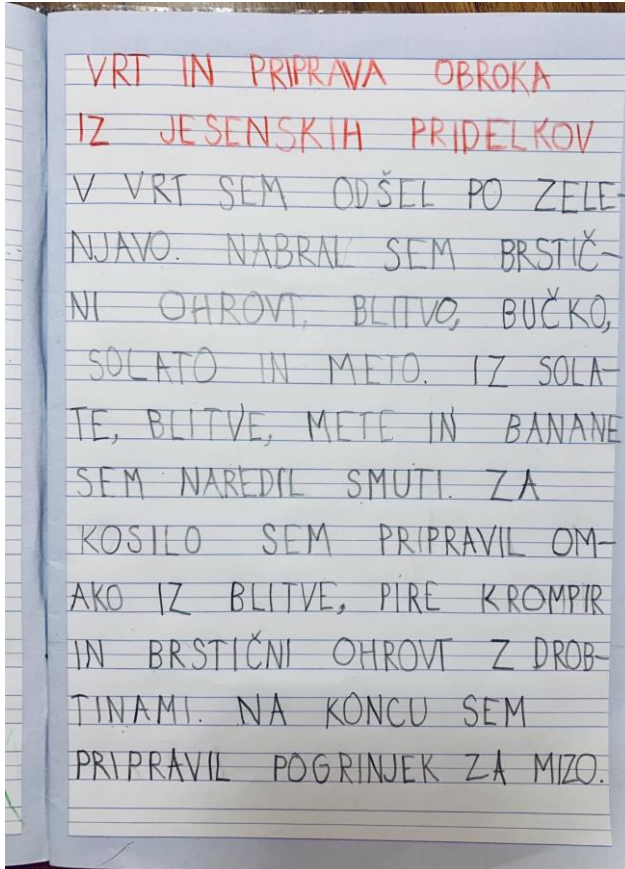
NOEL MARKOVIĆ, 1. A

AMER GANJGO, 1. A

UČENCI 2. C

V času karantene smo si lahko privoščili tudi več kreativnosti pri domačem delu. Ob tem smo uživali mi, starši pa so imeli pomoč. Nekaj utrinkov pobiranja ter priprave obroka iz jesenskih pridelkov.

Taj Matjaž, 2. c

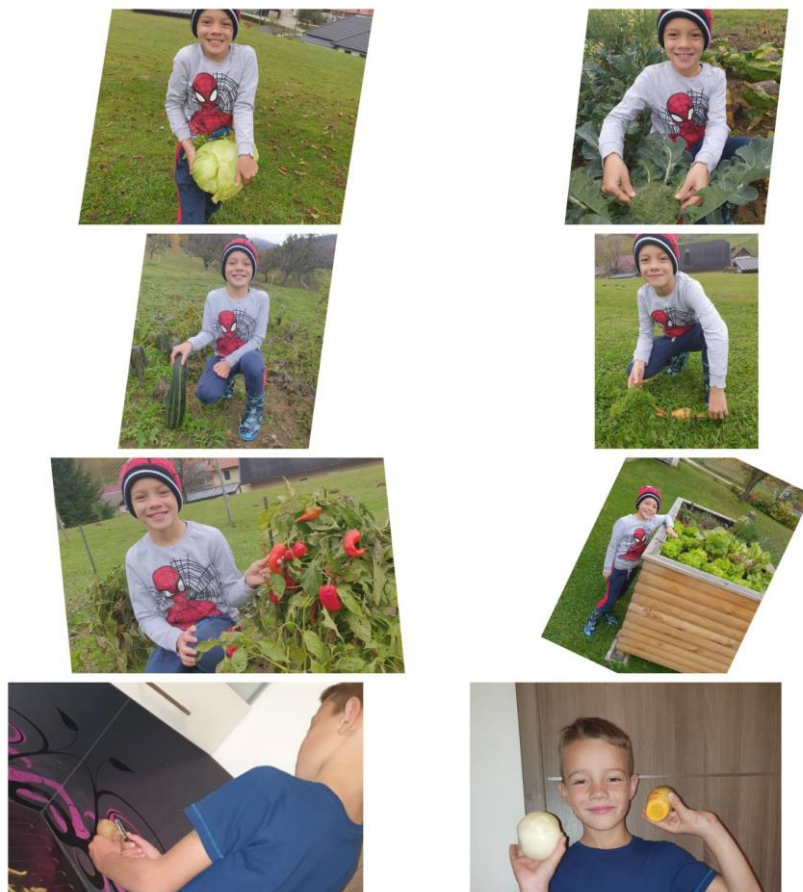

Taj Matjaž

ZELENJAVA

Danes sva z mojo mamo kuhala kosilo.
Za kosilo sva imeli gobovo juho, perutničke in
ocvrt krompir. Pri kuhi sva uporabila naslednjo
zelenjavo: krompir, čebulo in gobe.

Luka Bencak

Anže Stajnko

TO SMO MI, 2. C (zapis imen z različnimi predmeti in materiali)

V Emacarstvu cel dan jem sladkarije.
Vsak dan božam muce. Tam jih
imam sto. Tam se ne učim.

Emma Visočnik, 2. c

V Tiana carstvu ni šole. Imamo nova
igrala in 100 muc. Radi se igramo.
Pri babici jemo palačinke.

Tiana Busev, 2. c

V Rokcarstvu vsak dan jem torto.
Lahko gledam televizijo, kolikor
želim. Iz neba padajo penice.

Rok Štern, 2. c

V Elinem carstvu ni šole. Vsak dan
jahamo konje. Vsak dan jemo
sladkarije. Cele dneve je zabava.
Spat gremo, kdaj želimo.

Ela Visočnik, 2. c

V Jurecarstvu ni šole. Vsak dan
božam mucu. Vsak dan jem
bonbone. Imam 100 krav.

Jure Klampfer, 2. c

Anže Stajnko, 2. c

V Brina Perjanc carstvu ni šole.
Imam pse stražarje. Vsak dan sije
sonce. Vsak dan jem sladkarije.
Imam tudi konje in zlato kočijo.

Brina Mišič, 2. c

V Nelini šoli ni zelenjave. V Nelini šoli
ni zvezkov. Tam so sladkarije.
Nimamo kosila. V šoli imamo pižame
in disko.

Nela Mladenović, 2. c

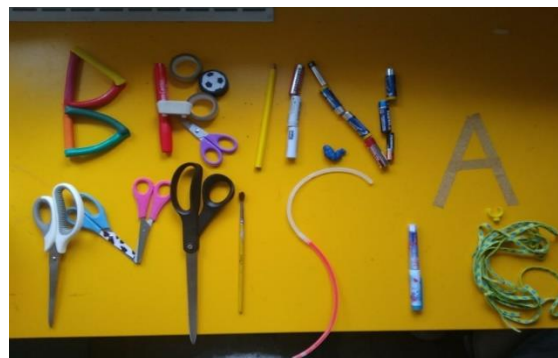
V Majacarstvu božam pse. Vsak dan
jem sladkarije. Vsak dan plešem.
Imam pse in igrače.

Maja Kobalej, 2. c

Živim v Brinacarstvu. Želela bi, da bi
bilo vse iz sladkarij in da bi živela na
morju. Imela bi veliko želv in pajka.
Vsak dan bi jedla sladkarije.

Brina Tretnjak, 2. c

V Anžecarstvu ni šole. Veliko se
družimo. Vedno pada sneg. Dobim
kužka. Tam lahko letim.

V Liamcarstvu je vse kar vidiš iz
sladkarij. Veliko dežuje in ni šole.
Imamo električne svinčnike. V
Liamcarstvu sneži.

Liam Rakovič, 2. c

V Tajcarstvu je vsak dan pižama parti. Imam sto televizij. Vsak dan jem sladkarije. Vsak dan dobim novo igračo. Imam trideset telovadnic.

Taj Matjaž, 2. c

Lukacarstvo

V Lukacarstvu nikoli ne dežuje,
ker Luka tam kraljuje.
Tam se vsi igrajo nogomet,
Luka vedno v šoli dobi pet.
V Lukacarstvu se je lazanja,
ker se podložnik priklanja.
Tam se pije leden čaj,
ker je tam vedno maj.

Luka

Bencak, 2. c

KO BI LE LAHKO ...

Na naši šoli trenutno ne rečemo »na naši šoli«. »Na naši šoli« je šlo malo v pozabo. Smo šestošolci A in ker nas vse tole delo na daljavo že malo mori in skrbi, smo napisali nekaj verzov in vrstic, da si olajšamo dušo. Osnovna šola Dušana Flisa Hoče je sedaj zgradba brez nas. Radi bi do nje, a nam še ni dosegljiva.

*Ko bi le lahko spet duhal šolski prah ...
Ko bi le lahko prepisal nalogo sošolca ...
Ko bi le lahko ponovno postopal po šoli ...
Ko bi le lahko pogledal moji sošolki v oči ...
Ko bi le lahko bil jezen na hrup v učilnici ...
Ko bi le lahko pomočil čopič v lonček drugega ...
Ko bi se le lahko spet pred omarico objel ...
Ko bi le lahko spet – živel.
(Anonimen avtor)*

KO SE VSE OBRNE NA GLAVO

Zjutraj se zbudim in prižgem računalnik, se prijavim v aplikacijo za delo na daljavo Teams in si pripravim zvezke po urniku. Zraven tečno vzdihujem, ker sem utrujena. Če je doma moja mama, vzdihujem bolj po tiho. Že ko se začne prva ura, komaj čakam, da bo konec pouka. In ker to še ni dovolj, moram po pouku narediti še domačo nalogo in se učiti. Tokrat ne vzdihujem tečno, ker zraven mene sedi mama, ki mi soli pamet. Zgodba se vsak dan ponovi.

No, razen če se kaj zalomi. Tako so nekega jutra delavci prerezali optični kabel. Seveda se je to zgodilo preden se je pričel pouk in kaj to pomeni? Da sem celi dve uri nervozna sedela pred računalnikom in čakala, da ga popravijo. Ko so končno uspeli, sem se takoj prijavila in šla v sestanek ter učiteljici povedala, zakaj sem manjkala. Upala sem, da se to nikoli več ne bo zgodilo.

Jona Radivoj Trinko, 6. A

'MEJ SE FAJN V »KORONA TIME«

Drugi val je prišel,
vse bomo naredili, da bo odšel.
Masko nosim vsak korak,
zato izgledam kot bedak.

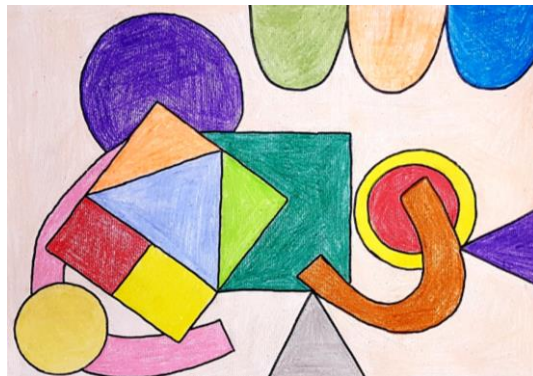
Ne glej poročil, ne glej števil,
ne pošiljaj prijatelju rojstnodnevnih vabil.
Jej sadje, zelenjavo,
ne pojdi na zabavo, raje v naravo.

Ko pri pouku tečno ti je,
ne izključi se.
Zdrži še malo,
saj se bo končalo.

Mama med poukom ropota veselo,
ti jo gledaš zelo debelo.
Ko učitelj te vpraša, kaj so hieroglifi,
takrat reči: «Ups, zaštekal mi je wi-fi.»

Poglej z dobre strani,
nabavi si sani,
v naslednjem letu, bodi to, kar si.

Maja Vočanec in Maj Draganič, 6. A

Maks Fošnarič, 5. c

POGREŠAM ŠOLO

Nihče več ne čaka na petek,

kot v šoli čakali smo lani.
Vsi naredimo naloge doma,
pred našimi ekrani.

To leto edina dobrota
se je zgodila,
da pri nas dobili smo muco
po imenu Mila.

Ko doma pred računalnikom sedim,
si najbolj na svetu želim:
da se ukrepi zmanjšajo,
da v šoli spet se vidimo,
da korono premagamo
in da s prijatelji se srečamo.

Matija Bračko, 6. a

DRUGAČNA ŠOLA

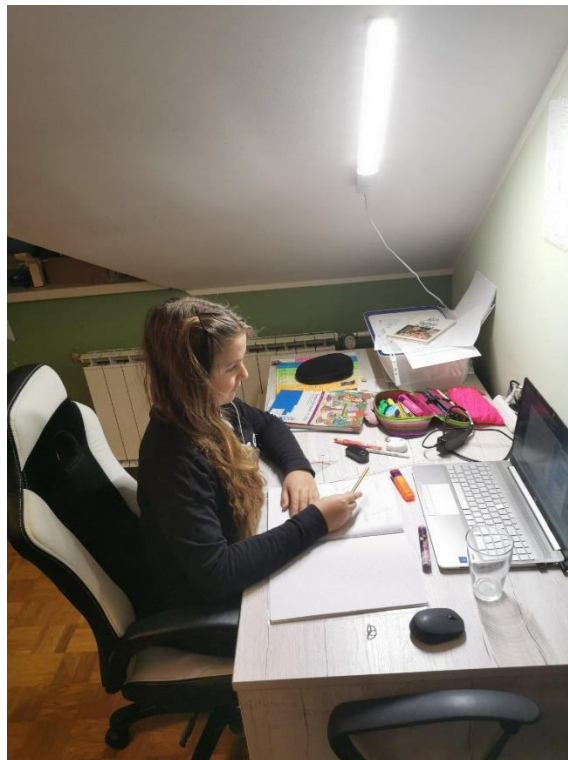
Šola na daljavo ni za šalo malo,
Polne
roke dela

znanje je potrebno pridobiti,
zato ni zabavno v karanteni biti.

Ta korona nas je ločila,
bacile nam dodelila.
Zaradi korone smo ostali doma,
da nam ne bi počitnice uničila.

Pridni moramo biti za ekrani,
učiteljica: »Da ne boste kaznovani!«
Zato potrpite še malo,
da bomo lahko kasneje imeli zabavo
pravo.

Nuša Volk, 6. a

Maruša Hajdinjak, 6. A

USTVARJANJE V KUHINJI ČASU ŠOLANJA NA DALJAVO

Učenci 6. a, 6. b in 6. c so v letošnjem šolskem letu pri gospodinjstvu imeli prav posebno nalogo. Vsak teden jih je v spletni učilnici čakal kuharski izziv. Lotili so se kuhanja različnih juh, špagetov z omako, pudinga in jote. Prav tako so spekli žemljice, polnozrnatke kekse, jabolčno pecivo ter nekaterim je uspelo celo speči pravo praznično potico. Zadnji petek v mesecu novembru so pripravili slovenski tradicionalni zajtrk. Pri vseh izzivih, ki jih ponuja kuhinja in uporaba različnih pripomočkov, mešanje sestavin, je na koncu pomemben tudi pogrinjek. Tako so ob vseh jedeh pripravili mizo in ostale družinske člane povabili k obroku. Čas šole na daljavo je zagotovo s kuhanjem hitreje minil, prav tako pa je družina večkrat sedla za skupno mizo in se veselila dobrih okusov.

Učiteljici gospodinjstva Lea Janžič in Joca Lipuš

ŠOLANJE NA DALJAVO

Skorajda v začetku šolskega leta, meseca oktobra, se je ponovno začela karantena. Spet smo žalostno zapustili šolske klopi. Po krompirjevih počitnicah smo se vsi veselili, da bomo videli prijatelje, ampak usoda se je odločila drugače. Pustila nam je nekaj srečnih tednov druženja, potem pa nam jo je zagodel virus.

Po podaljšanih počitnicah se na žalost nismo vrnili v šolske klopi. Vsi smo imeli veliko upanja, a se na žalost to ni zgodilo. Vse kaže, da bomo višji razredi do novega leta delali od doma. Vsi smo že zelo naveličani takšne šole – na daljavo. Manjka nam tisto vzdušje, tista navdušenost, ki jo imamo in čutimo v razredu, ko smo se med odmori smejali, se pogovarjali in družili ... Manjkajo nam dotiki, tekanje po hodnikih, topli pogledi. Škrabljanje krede po tabli, učiteljeva slikovita razlaga snovi ...

Sedaj smo v sobi sami in cele dneve samo ždimo pred računalniki, ki nimajo čustev. Čeprav se tega malokdo zaveda, pogrešamo tudi tečne sošolke in sošolce ter celo tiste bolj zahtevne učitelje. Pogrešamo tudi naloge. Večina si sedaj misli: »Kaj pa govori ta piflarka?« Ampak morate si priznati, da imam prav. Vsaj del vas pogreša šolo.

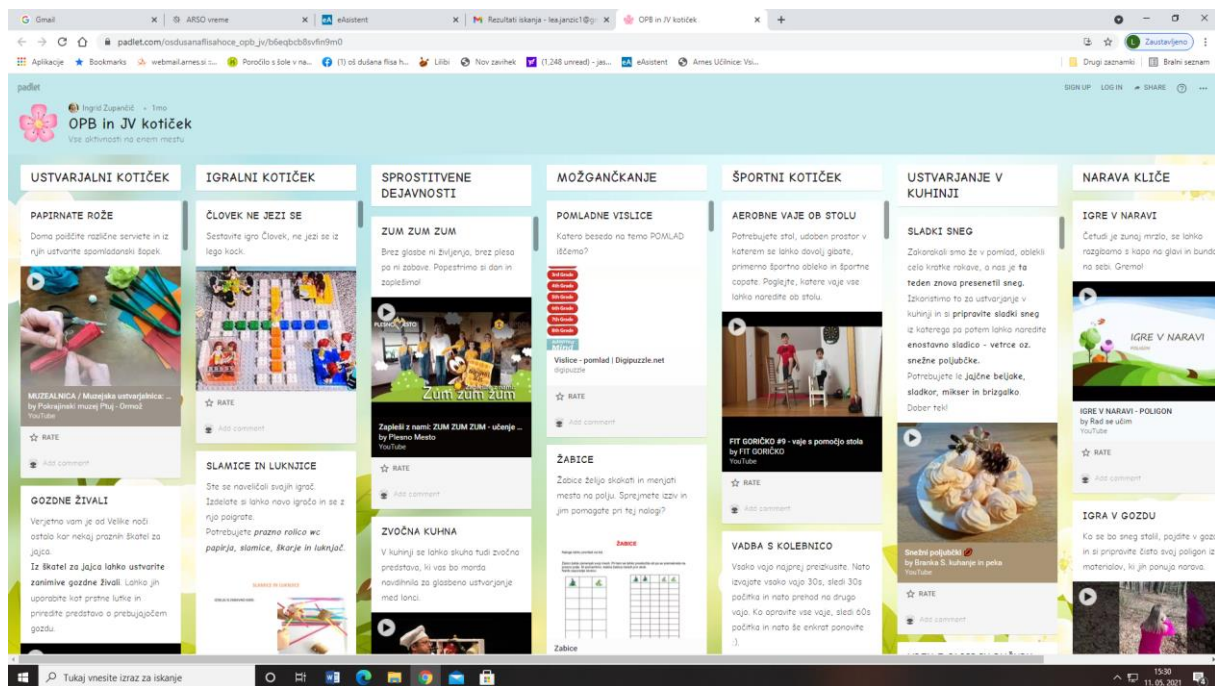
Vseeno se zavedajte, da lahko pripomorete pri boju proti virusu – zato stopimo skupaj in s pozitivnimi mislimi premagajmo sedanje razmere.

Lea Štrancar, 6. c

Thor Križančič Frangež, 6. c

ODDELEK PODALJŠANEGA BIVANJA NA SPLETU

V času korone se je celoten oddelek podaljšanega bivanja preselil na splet. Učiteljice so pripravile spletno stran Padlet, kjer so lahko učenci izbirali med številnimi aktivnostmi. Stran je bila urejena na več zavihkov: Ustvarjalni kotiček, Igralni kotiček, Sprostitutvene dejavnosti, Možgančkanje, Ustvarjanje v kuhinji, Narava kliče. Vsak zavihek je vseboval aktivnosti, ki so bile primerne za učence prvega in drugega triletja ter prilagojene letnim časom in praznikom. Vsak teden so se aktivnosti zamenjale, tako da so učenci imeli pester nabor dejavnosti za prosti čas, ki so ga preživljali doma v objemu svojih staršev ali skrbnikov.

Lea Janžič, vodja aktiva

ŠOLANJE NA DALJAVO

Maske, karantena, to nima nič pomena,
zaprti v svoji hiši, pred ekranom uči se in piši.

Ne gremo še nazaj, v šolo lepo, kjer smo bili nekdam.
Glave nas že bolijo, od sevanja, ki ga ekrani povzročijo.

Osamljeni in zaprti, v glavi nam vse to gori,
slabi dnevi so prišli in z njimi virusi.

Anej Smole, 5. c

Šola na daljavo je za bistro glavo,
ker naše zdravje ni za šalo,
se spopadamo s korono pravo.
Zjutraj s skuštrano glavo,
čakamo na predmete na daljavo,
starše in učitelje pa skrbi,
kaj se bomo naučili mi.
Karanteno bomo pozabili sedaj,
v šolske klopi smo se vrnili zdaj.

Luka Kolarič, 5. c

Miha Košec, 5. c

Mladi likovni ustvarjalci

96

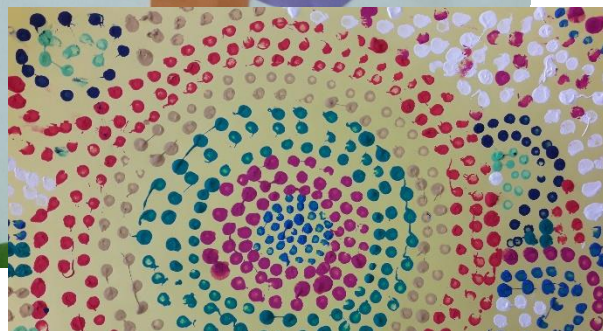

Legenstein, 2. a

Žiga Klobučarič, 2. a

Hana

POMLAD NA HODNIKU 1. A IN 1. B

Zala Dvoršak, 2. a

PIKA, PIKA, PIKICA, 2. a

Žiga Klobučarič, 2. a

Lina Dvoršak, 2. a

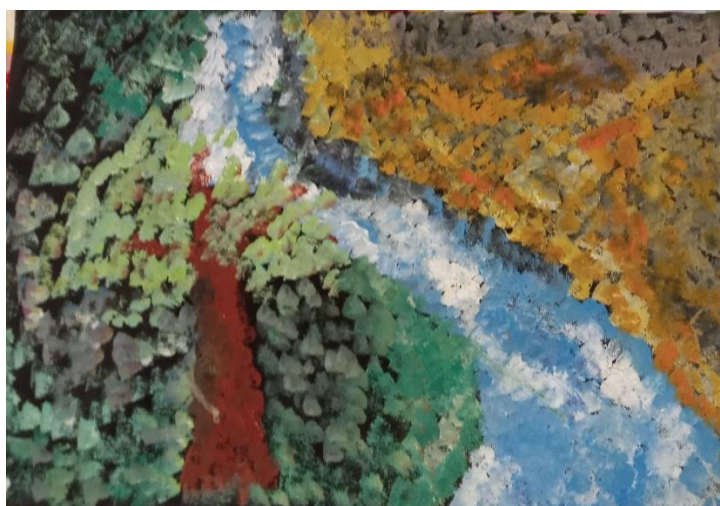
Tanja Donko, 4. c, likovni motiv: *Brez vode ni življenja*

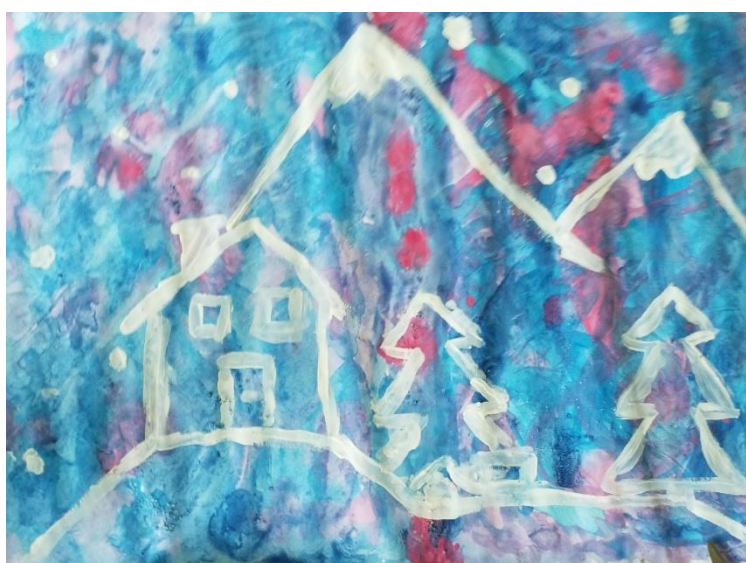
Neža Sobočan, 4. c, vitraž – rože

Tara Vrečko, 4. c, likovni motiv: Brez vode ni življenja

Zala Fekonja, 4. c, likovni motiv: Brez vode ni življenja

Zimska pravljica

Zoja Soršak, 4. c, likovni motiv:

Kaja Drevenšek, 9. b

Ema Mirič, 9. b

Matija Bračko, 6. a

Liza Fekonja, 6. a

Lan Kogal, 6. b

Matija Kotnik, 6.b

Rene Kraner, 6. c

Liam Štraub, 7. d

Eli Košec, 7. b

Amelj Esadi, 7. b

Rino Prodanovič, 7. d

Ela Vohar, 7. d

Vid Smogavec, 7. c

Pia Hriberšek, 7. b

Vid Černec, 7. d

Živa Soršak, 7. c

Miša Sanda, 5. c

Mladi besedni ustvarjalci

RAD BI ... začetek pesmi pesnika Ferija Lainščka in preostalih pesniških ustvarjanj

RAD BI SE SANKAL NA SNEGU
ALI POLEŽAVAL NA SANJSKEM BREGU.
SLAVEN RIKANOVIČ

RAD BI ZA KOSILO JEDEL ŠPAGETE,
ZA VEČERJO PA PEČENE FIŽOLETE.
TRISTAN GRGINIČ

RADA BI IMELA ČAROBNO KROGLO
ALI VSAJ NENAVIDNO ŽOGO.
LIA PREPELIČ

RAD BI PIL MARELIČNI SOK,
DA BI NAREDIL EN VELIK POSKOK.
ADAM ZUPANIČ KISELJAK

RADA BI POSTALA ZDRAVNICA
ALI MAMINA POMOČNICA.
JULIJA BAJEC

RAD BI JEDEL MLEČNO ČOKOLADO
ALI NAMAZANO MARMELADO.
AMER GANJGO

RADA BI IMELA STOLETNO GOSENICO,
KI BI IMELA LE ENO BESEDICO.
OTA GLAVINIČ

UGANKE IZ 1. A

V ZEMLJI IMA ROV, KI SE REČE MU KRTINA,
TO NI MRAVLJA NITI ZVERINA. TO JE ...
GAJA IN OTA

V GOZDU JE DOMA, A PLAŠNA JE ZA DVA.
ČE TE ZAGLEDA, ZBEŽI. TO JE ...

LINA IN ALINA

PLEZA PO DREVESU, PA NI OPICA. RADA TE
OPRASKA, PA NI VRTNICA. TO JE ...
PATRIK IN VAL

TULI, V SKUPINI PLEN LOVI. IMA SIVO
GOSTO DLAKO IN OSTRE ZOBE. TO JE ...
ANEJ IN LUKAS

IMA OSTRE KREMLJE. ZELO DOBRO KOPLJE, A NI KRT. KOPLJE,
A NE DELA TUNELOV. KOPLJE JAME, A NE VELIKE. TO JE ...
ADAM IN TRISTAN

LIN IN MTLA

MIJAVKA IN KREMLJE IMA. SKOČI NA DREVO,
SKOČI DOL IN ŽE JE DOMA. TO JE ...

ŽAN IN AMER

PLAZI SE, POLŽ NI. ZVIJA SE IN UGRIZNE
TE. TO JE ...
NIKA IN PASKAL K.

GRIZE IN V GOZDU ŽIVI, IMA SIV KOŽUH, A
GOLOB NI. POIŠČE SI SVOJ BRLOG. TO JE ...

SARA IN JULIJA

KROŽI IN LETI. KO PIJE IZ RUMENEGA
CVETA, KROŽI S KRILI. TO JE ...
SLAVEN IN PASKAL P.

JE NAJHITREJŠA ŽIVAL NA SVETU. IMA LISE
IN ŠE AVTO LAHKO PREHITI. TO JE ...

META IN ARNISA

MEDVEDEK IN LISIČKA STA ŠLA PO TRAVNIKU. SREČALA STA VOLKA. VOLK JE REKEL: DOBER DAN. KAKO STA? MEDVEDEK IN LISIČKA STA ODZDRAVILA IN ŠLA DALJE. TAKRAT JE PRIŠLA VEVERIČKA. REKLA JE, DA SE NEKJE SKRIVA VOLK, KI JO BO POŽRL. IN VOLK SE JE RES SKRIVAL MED DREVESI. VEVERIČKA SE JE POČUTILA SLABO, SAJ SO SE VOLKU CEDILE SLINE. A VOLK JE ŠEL DALJE. IN POTEM JE SREČAL SRNICO. REKEL JI JE: DOBER DAN, SRNICA. KAM PA SI NAMENJENA? K MEDVEDU IN LISICI. IN POTEM JE SRNICA ŠLA DALJE. TUDI VOLK JE ŠEL DALJE, K MEDVEDU, SRNICA PA K LISIČKI.

MEDVED SE JE ODLOČIL, DA BO MESAR. K MEDVEDU JE PRIŠEL VOLK IN MU REKEL, DA BI IMEL SRNINO MESO. NATO JE ŠEL IZ MESARNICE. POTEM JE SRNICA ŠLA K LISIČKI IN JE LISIČKA DALA SRNICI MED. A SRNICA JE REKLA: NE, HVALA. ŠLA JE NAPREJ IN SREČALA VOLKA. VOLK JO JE VPRAŠAL, ČE BI POSKUSILA MESO. A SRNICA JE REKLA: NE, HVALA. GREM DOMOV. ZAPELA SI JE PESMICO:

**ROŽICA JE RASTLA VISOKO PROTI NEBU,
PRILETEL JE METULJČEK IN SEDEL JE NA NJO,
PRIŠLA JE TUDI PUNČKA,
UTRGALA JO JE,
V VAZI OVENELA JE ROŽA ŽALOSTNO.**

LANA HALOŽAN, 1. C

LOVRO OZVATIČ, 1. C

GLORIA
RAKOVIČ, 1. C

RDEČA KAPICA IN METULJČEK

RDEČA KAPICA JE NEKOČ ODŠLA K BABICI IN DEDKU. VIDELA JE LJUBKEGA KUŽKA OD DEDKA. POBOŽALA GA JE IN ODŠLA DOMOV. NA POTI JE SREČALA VOLKA. VPRAŠAL JO JE: KAM SI NAMENJENA? ODVRNILA MU JE: K BABICI. NATO STA SE POSLOVILA IN RDEČA KAPICA JE ODŠLA K BABICI. KO JE ODHAJALA, JE SREČALA ZAJČKA. VPRAŠAL JO JE, KAM ODHAJAŠ? REKLA JE: DOMOV, K MAMICI. POTEM JE ŠLA MIMO RIBNIKA IN VIDELA ZELO LEPO RIBICO. KO JE ŠLA V GOZD, JE VIDELA LEPEGA PISANEGA METULJČKA. POTEM JE VOLK PRIŠEL ŠE ENKRAT IN JE POŽRL RDEČO KAPICO. LOVEC GA JE USTRELIL IN SREČNO SO SKUPAJ ŽIVELI DO KONCA SVOJIH DNI.

TINA STEBLE, 1. C

TINE ŽUNKO, 1. C

EMMA VIŠOČNIK, 1. C

NAŠEL SEM ENO ZELO LEPO PISANO ROŽICO,
UTRGAL SEM JO ZDAJ.
NIKAR MI NE POBEGNI,
V LONČEK TE BOM DAL.

NAŠEL SEM EN BAMBUS,
UTRGAL SEM GA ZDAJ.
DOMOV TE BOM ODNESEL,
POSADIL TE BOM ZDAJ.

TINA STEBLE, 1. C

TINČEK IN BABICA

TINČEK JE PROSIL BABICO, NAJ MU DA BONBONE. POJEDEL JIH JE, A NI POSPRAVIL PAPIRČKOV. POSPRAVILA JIH JE BABICA. POTEM SE JE ŠEL VEN IGRAT. BABICA JE SKUHALA KOSILO IN TINČEK JE MORAL PRITI NOTER. NAJEDEL SE JE KOSILA IN ŠEL NAZAJ VEN. ZVEČER JE ŠEL SPAT.

NASLEDNJI DAN SE JE TINČEK ZBUDIL IN GA JE BABICA VPRAŠALA, ZAKAJ NI POSPRAVIL PAPIRČKOV. ZATO, KER NE ZNAM. PRIDI, TE BOM NAUČILA. NAJPREJ POJEŠ BONBON IN NATO POSPRAVIŠ PAPIRČEK V KOŠ. KER JE BONBON SLADEK, ŠKODUJE ZOBEM. ZATO SI MORAŠ OČISTITI ZOBE.

TINČEK JE ŠEL VEN. NATO JE PRIŠEL NA KOSILO IN PO KOSILU JE POMIL POSODO.

TA DAN SE JE NAUČIL PAPIRČKE METATI V KOŠ, POMITI POSODO IN UMIVATI ZOBE.

JURE KOŽELJ, 1.C

EVA KOP, 1. C

ALJAŽ PINTARIČ, 1. C

MOTOR

MAJHEN SIMON JE ŠEL VEN IN JE VIDEL SVOJEGA STRICA. SIMON JE REKEL: EJ, STRIC, SE LAHKO PELJEM Z MOTORJEM? SEVEDA, AMPAK NIMAŠ ČELADE. ČELADA JE OBVEZNA, LAHKO SE POŠKODUJEŠ. SIMON REČE: KJE PA NAJ DOBIM ČELADO? SAJ SO MI VSE PREVELIKE. STRIC MU JE DAL ENO MANJŠO ČELADO IN OTROŠKI MOTOR. SIMON VPRAŠA STRICA, KAKŠEN MOTOR MU JE DAL. TO JE MONKY, MINI MOTOR. SIMON SE JE VOZIL NA HRIBU. STRIC JE SLIŠAL, DA JE NAENKRAT NEKAJ POČILO. POČILA JE GUMA IN SIMON SE NI MOGEL VEČ VOZITI.

BREZ MOTORJA JE ŠEL NA TRAVNIK. STRIC JE ŠEL Z NJIM IN JE REKEL: GLEJ, KAJ SI NAREDIL. TO SO BABIČINE ROŽE. BABICA BO ŽALOSTNA, KER SI JIH TOLIKO POVOZIL. SIMON SE JE ŠEL BABICI OPRAVIČIT, IZ ŠPAROVČKA JE VZEL NEKAJ DENARJA, DA SI JE LAHKO KUPILA NOVE ROŽE. BABICA IN STRIC STA BILA ZADOVOLJNA, KER JE BIL SIMON PRIJAZEN. TAKO SO BILI VSI VESELI.

NINO GABROVEC, 1. C

LANA HRAŠOVEC, 1.

C

POŽREŠNA VREČKA

Nekega dne so ljudje ob cesti opazili nenavadno vrečko. Njena posebnost je bila v tem, da je zelo rada jedla, tako, da se je celo prenajedla.

Prijatelji so jo svarili, da če bo toliko jedla, ji bo slabo in lahko celo počí. Toda vrečka jih ni poslušala. Po obilnem kosilu si je vedno privoščila kavico in kup sladkarij: sadne kolačke, kos torte, velik medenjaka in par piškotov. To je počela ves mesec, dokler ji nekega dne ni postalo zelo slabo. Trebuh jo je bolel celih sedem dni in takrat je sklenila, da več ne bo toliko jedla. Še vedno je uživala v prehranjevanju, le da je pri zajtrku namesto hlebca kruha pojedla le košček tega. Namesto cele salame je snedla le nekaj rezin. Tudi pri kosilu ni več pretiravala. Sladico si je privoščila le ob posebnih dnevih in takrat se ji je zdela še okusnejša. Tako je naprej uživala v prehranjevanju.

Tara Vrečko, 4. c

KNJIGA ŽIVI

Nekoč je živela stara knjiga. Nikoli je ni nihče bral ali se je dotikal. Nekega dne pa je mimo knjige prišel levček magije.

Čez dva dni je knjiga oživela. Vsem ljudem je dokazala, da je pametna, zabavna, smešna in lepa. Zdaj se je tudi prehranjevala z listi drugih knjig. Na skrivaj je snedla tudi velikonočna jajčka. Naenkrat si je zaželela, da bi postala normalna knjiga, a levček magije ji ni znal pomagati. Ljudje so jo že zavračali, bili do nje nesramni ... Knjiga je postala žalostna in se je skrivala.

Če še živi, ji je morda zdaj že bolje. Zgodbe še pa ni konec. Levček magije se je trudil, da bi knjigo rešil. Na koncu mu je le uspelo. Knjiga je sedaj spet navadna knjiga, polna vprašanj in odgovorov.

Erin Rojko, 4. c

DOBRO PRIJATELJSTVO

Moj sanjski prijatelj je
iskren, prijazen, takšen,
ki mi stoji ob strani
in všeč mi je tudi,
če je smešen,
a to ni pogoj za prijateljstvo.
No, vsaj zame.

Erin Rojko, 4. c

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj
ti vedno stoji ob strani
in te ima rad.

S tabo gre
kamorkoli,
da nisi sam.

Nikoli ni nesramen,
ker je tvoj pravi prijatelj.

Za vedno si z njim,
ker skupaj so vezi.

Neža Sobočan, 4. c

ŽIVLJENJE NA MARSU

Nekoč se je slavni astronom Rene Kobalej odločil, da z najnovejšo raketo 2020 poleti na Mars in razišče življenje na njem.

Po pristanku na Marsu je v pesku zagledal majhna nenavadna bitja. Rene jim je začel slediti, bitja pa so zbežala. Sledil jim je tri dni in tri noči, nato jih je po vsem iskanju končno našel. Nagovoril jih je. Vprašal jih je, kako jim je ime. V čudnem in neznanem jeziku so odgovorili. Razumel je, da jim je ime Miš, Maš in Taš. Poimenoval jih je s skupnim imenom kar Marsovčki. Marsovčki so bili majhni, z velikimi očmi zelene barve in prestrašeni. Spoprijateljili so se in Marsovčki so Reneju pokazali njihov dom. Bil je majhen in vklesan v skalo, ampak bil je lep. Ponudili so mu prenočišče, saj so bili veseli, da jih je nekdo obiskal, ker so na planetu osamljeni. Zahvalil se jim je za gostoljubje, a jih je žal moral zavrniti, saj se je moral vrniti k svoji družini na Zemljo.

Obljubil jim je, da jih bo še obiskoval, nato so se poslovili in odšli vsak svojo pot.

Rene Kobalej, 4. c

V 5. b radi pišemo pesmi ...

ČAROVNIJA PRIJATELJSTVA

Prijateljstvo je kot krog življenja,
ki ne mine nikdar, niti ko si star.

Prijatelj te bo spremljal na vsakem koraku,
tudi ko si v zraku.

Ko ti sovražnik stoji naproti,
prijatelj naprej stopi.

Prijateljstvo je poezija,
v kateri se skrivnostna moč skriva.

Zato je prijateljstvo bistvo sveta,
ker vsebuje ljubezen in se ne preda.

Nadja Ema Furjan, 1. a

Zoja Ozmec, Eva Rebernak, Agata Glavan Čander, 5. b

PRIJATELJ

Je nekdo, ki te vsak dan razveseli,
ko prideš v šolo.

Je nekdo, ki ti je vedno ob strani
Ko ti je hudo in te nikoli ne zapusti.
TO JE PRAVO PRIJATELJSTVO.

Nika Iza Tusulin, Šanella Sahiti, 5. b

Paskal Kelt, 1. a

GLADEŽ NESMRTNOSTI

Julija Bajec, 1. a

Stari Francelj čaka tam pod lip'co,
misi čudne misli o življenju:
»Na to smrtno, težko pot naj grem,
da domača vas živali bi imela,

želeli mleko, meso, volno met.«
Al' k ženi in otrokom vrnil bi se spet,
živ in zdrav za domovino vnet.

Čaka, čaka tam pod lip'co,
razmišlja, misli in ne ve,
če kdo pomagat mu žele.
Sprašuje lip'co za pomoč,
a vse kar mu ona lahko nudi,
je senca pred soncem svetlim.

In med samo mislijo,
Francelj sliš' korake mnoge.
K njemu pride Gregor, ranocelnik,
k njemu stopi coprnicca Pehta,
pouči ga vaški norček Palček.

»Kaj te muči Francelj dragi,
a lahko kako pomagam ti?«
zanima ranocelnika Gregorja.
Ti samo rane celiš lahko, a mojih
misli rešit se ne da,«
mu žalostno Francelj moleduje.
»Želel bi v vas vašo, živino bi
pr'nest,
al nočem na tej dolgi poti sam
umret,«
vznemirjeno Francelj sam pove.
Prične se ranocelnik krohotati,
češ, da ni treba vse do juga iti,
sam' živino iz sosedne planote vzem'.
»Al' ne smem tako prevaro božjo
sam storit', bom cel življenje seš'
krivil,« je odvrnil Francelj.

Mladeniči ne vete kaj govorite,
samo napoj iz pelina s sabo uzemi,
pa ne bote nikoli s smrtjo se srečali!«
je hihitaje Pehta razložila.
»Če to tako deluje,
pa lahko kar vi napoj srknete,«
nesramno Francelj ji odvrne.

Užaljeno se Pehta in Gregor,
nazaj k vasi sama napotita,
češ, da take nesramnosti,
si prav ne zaslužita.

»Povej mi norček Palček,
kako naj smrtno pot izvedem.«
»Nihče ti žal nesmrtnosti ne da,
vendar, če na ženo in otroke,
misel ti bo sama šla,
preživel boš vse nevihte in gorja,
na smrtni tvoji poti tej,«
je modro Palček sam izustil.
»Palček nisem vedel, da si ti vrh
modrosti te vasi,
a vseeno hvala za nasvet ta tvoj,«
hvaležno Francelj mu teži.

Tako je Francelj na to svojo pot
odšel,
vrnil se je živ in zdrav in cel,
z živino vseh je vrst,
k otrokom, ženi, Palčku, vsem,
želel si ničesar ni je bolj.

Ina Roškarič Duh, 8. b

GLAŽEK NESMRTNOSTI

Stari Francelj čaka tam pod lipico,
 misli čudne, misli o življenju,
 »Življenje, le kaj je življenje,
 živimo v svetu, polnem pravil,
 ne zberemo si sami staršev, ne
 družine,
 nikoli ne odrastemo,
 prav vedno smo odvisni od ostalih,
 vsak dan enak nič se ne spremeni,
 samo odštevamo leta, do konca
 svojih dni.

Vse se enkrat zaključi!
 Če umrl bi danes, bi umrl sam v svoji
 postelji.

Moram res tako živeti?
 Moram res umreti?«
 V težkih mislih je Francelj,
 v težkih mislih tri pozove k sebi:
 k njemu pride Gregor, ranocelnik,
 k njemu stopi coprnica, Pehta,
 pouči ga vaški norček palček.

Prvi pride k njemu Gregor,
 ranocelnik.

»Spet razmišljate o smrti, kakor
 konec bo sveta?«

Prosi Francelj ga za predlog:
 »Življenje je prekratko.
 Se mora res končati?«
 »Nikoli še nisem videl,
 da kdo bi se izognil smrti,
 sem pa slišal za legendo,
 da na zeleni gori,
 redka gora raste,
 pojdi ponjo, jo odsekaj
 in na tej gori naredi napitek,
 iz nje in vode z bližnjega potoka,
 počakaj, da se stemni in napitek
 popij.«

Francelj to stori,

na pot se napoti s svojo kobilico,
 prejaha tri mesta, da pride do gore
 zelene.

Ko končno najde posebno gobo, si
 naredi napitek,
 počaka, da se stemni in ga popije.
 Verjame, da deluje, saj se počuti
 drugače.

Naenkrat hude bolečine v trebuhu
 dobi,
 pogleda gobo in napitek,
 vidi sedem črnih pik na gobi,
 počuti se pretentanega,
 saj to pomeni, da se je zastrupil.

Prijezdi nazaj domov čez štiri dni,
 najprej svojim sužnjem naroči,
 naj ubijejo Gregorje,
 le potem na svoji postelji leži,
 pokličejo z drugod najboljše
 zdravnike,
 da pozdravili bi ga
 in na vse zadnje mu uspe preživeti.

Naslednja pride k njemu coprnica
 Pehta,
 zopet povpraša Francelj jo za
 predlog,
 da postal bi on nesmrten.

Pehta mu pove:
 »Lahko popiješ moj napoj,
 obljubim ti, da boš postal nesmrten,
 kakor tale kamen,
 iz katerega je narejen.«
 Francelju se ta ideja ne zdi slaba.
 Pehta nadaljuje:
 »A v zameno hočem čisto pravih,
 100 zlatnikov v zakladu.«
 Francelj ji obljubi, da bo ji prinesel
 100 zlatnikov, če le napoj bo deloval.
 Pehta zmeša sestavine,
 jih potlači in precedi
 in ponudi mu pijačo.

Francelj pa se je naučil,
da ne smeš zaupati vsem,
zato ji ukaže:
»Sama poskusi jo poprej, pijačo!
Le popij jo pred menoj.«
Coprnicca obetava,
vzame v roko svoj napoj in popije
požirek.

Francelj vzame iz žepa nož
in prereže Pehti vrat.
Ta pade in obleži,
ker se nikoli več ne zbudi,
Francelj vse upanje izgubi.

Pa pokliče na dvor še vaškega
norčka, Palčka.
Ta nikoli ni odrasel, življenje za
njega je le igra.

Francelj vpraša tudi njega:
»Nočem umreti, želim si jaz večno
živeti.
Sem povprašal za nasvet že
ranocelnika in coprnicco,
a oba lagala sta.
Veš morda ti, kako večno živeti?«

Palček mu nepričakovano nasvet
moder da.
»Preresno jemlješ to življenje,
zapravljaš čas z iskanjem
nesmrtnosti,
kar te je že dvakrat skoraj pripeljalo
v grob.
Poglej mene, življenje je eno samo,
ne zapravljaj ga s težkimi mislimi.«
Poda mu Palček glažek, poln listkov
praznih:
»Vsak dan na enega od njih napiši,

MOJ PRVI MESEC

Meseca prvega, nekega dne,
se rodil v bolnici fantiček je.

kaj se ti je tisti dan zgodilo,
ko bo glažek enkrat poln,
ga podaj svoji družini.
Takrat vedel boš, da si pripravljen na
smrt.
Nikar se na listku naj stvar ne ponovi
večkrat,
vsak dan poskusi nekaj novega,
tako boš svoje življenje živel na
polno.

Francelj spet sedi tam pod lipico
in razmišlja o življenju,
tokrat ne o smrti,
razmišlja in planira, kaj vse bo
naredil,
da bo glažek poln.
Vzame v roko listek, nanj napiše:
»Glažek moj, je življenje moje.«
In prilepi ga na glažek.

Trina Kacijan, 8. b

Bilo je dete zdravo, močno,
spalo, smejalo se, kadar lahko.

Čez teden dni so domov urno hiteli,
da bi še za večerjo do hiše prispeli.
A doma kričalo je dete vsak dan,
da bil vsak od staršev strašno je zaspan.

Se udrihala pa glavi se mati in oče,
kako dete utišati, a je to sploh mogoče?
Zvečer se jima istočasno se lučki prižgali,
sta vzela dete k sebi in vsi so zaspali.

Matija Cvetek, 9. a

MOJA SEDANJOST

Ta moj čas je hecen,
virus ta je zlobe sin,
gibanje prosto in srečevanje,
je samo še bledeč spomin.

Včasih se zamislim,
kako bi bilo,
če te naše sedanjosti
preprosto ne bi bilo.

Manj zamorjeno,
svetlejšše prav tako
zagotovo bi raje
živela v preteklosti,
mirno.

Monja Kobler, 9. a

LETOŠNJA ZIMA

Kdo rojen prihodnjih
bo meni verjel,
da niti iz občine
nisem več smel.

Da božič imel raje

je kar vsak sam,
in hodil na smučanje
le čez ekran.

Ima to sploh smisel?
Vsak pravi drugače,
a zakon je zakon,
pač niso igrače.

Vinci Oblak, 9. b

SLADKARIJE IN ZELENJAVA

Sladkarije in zelenjava, to je velika zmešnjava.
Ko poješ bonbon, iz tebe nastane balon.
Ko pa poješ avokado, v tvojem trebuhu nastane tornado.

Zelenjava je dobra za imunski sistem,
zato je na dan veliko pojem.
Piškoti, bonboni in čokolada,
bolj zdrava, seveda, je domača marmelada.

Zarja Tajhman, 3. b

MAJHNO IN VELIKO

Majhno in veliko, to daje veliko razliko.

Miška je majhna, medved veliki,
to sta dve veliki razliki.

Medved naredil je velik vrt,
uničil mu ga je majhen krt.

Na vrt prišla je veverica,
zagledala jo je muca Mica.
Na vrtu sta se igrali in se hihitali.

Zarja Tajhman, 3. b

RIMARIJE

Rimarije, to so velike oslarije.

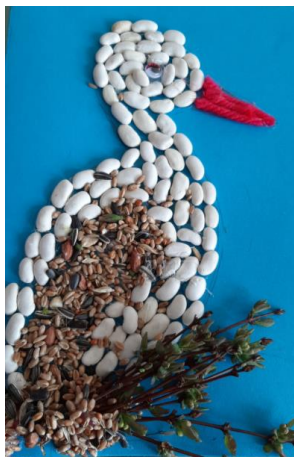
Izmisliš si besede, ki imajo vse vede.

Ko nastane kup besed,
Spraviti jih moraš v red.

Zime so dober čas za rime.

Rime hrustaš kot zalogaj,
tja spraviš jih v knjižni raj.

Zarja Tajhman, 3. b

Zara Lapoši, 5. c

PETER NOS – NADALJEVANJE ZGODBE:

Peter Nos je odšel na nogometno tekmo v Afganistan. Za vrnitev nazaj ga je ovirala ena stvar, njegov pes Piki, ki je Petrov nos zamenjal za hrenovko. Piki ga je napadel in mu je ponovno zlomil nos. Peter Nos je zatulil AJ-UJ-AU. Srečal je Tino, ki mu je zdaj morala že tretjič poviti nos. Padla je na rit in zatulila AJS-JAJ-JODL-I. V času, ko je Tina pela opero in jodlala, je Peter Nos že užival v kokicah in pijači. Prišel je domov in rekel, da je čas za žurko ter zaspal.

Jani Frešer, 4. c

Andraž se je zaljubil in postala je pomlad. Tudi Peter Nos se je zaljubil in prišlo je poletje. Andraž je nehal biti zaljubljen in prišla je jesen. Tudi Peter Nos je nehal biti zaljubljen in prišla je zima. Marjetka, Tina, Ana in Urška pa sploh niso marale zime. Zato so se odločile, da bo vsak dan drugi letni čas. Najprej se je zaljubila Marjetka, nato Tina in je Marjetka nehala biti zaljubljena, nato se je zaljubila Ana in je Tina nehala zaljubljena ... Tega so se nekega dne naveličale in ravno takrat je bila zima. Nobeni se ni dalo, da bi se zaljubila. Tako je dosti časa ostala zima. Vsi so se izgubili, saj je bilo toliko snega, da so videli samo belo in ničesar niso slišali. Nekega dne se je sneg stopil. Peter Nos je videl ptice in rekel: »Najbrž so se zaljubile ptičke, saj je danes gregorjevo.«

Neža Sobočan, 9 let

Ko je Andraž izvedel, da se bo moral zaljubiti, je vedel, kaj mora storiti ... Seveda, zaljubil se je v Tino. Ampak ta ljubezen ni trajala dolgo. Ko je hotel Tini odnesti rože in jo povabiti na zmenek, je videl, da ima Tina fanta. Njen fant je bil Debeli Janko. Ko je Andraž to videl, je pobesnel tako, da se mu je iz ušes kadil zelo zelo zelo vroč dim. Ko je to povedal Petru Nosu je Peter sklenil, da bo začel vohuniti za Debelim Jankom. Ko je Debeli Janko šel domov (seveda peš, ker je hotel shujšati) mu je Peter Nos sledil. Nič ni bilo, dokler ni Debeli Janko prišel domov. Mami je moral pomagati pomolsti krave, a na žalost je izbral bika, ki ga je brcnil na drugo stran hleva. Tako je Debeli Janko umrl ... Ne, saj ne, kaj pa mislite? Ampak je imel hude poškodbe. S Tino se nista mogla več družiti, zato se je Tina zaljubila v Petra Nosa. Andraž je bil tako jezen, da je, ko sta s Petrom Nosom šla na nogometno tekmo, Andraž potisnil Petra Nosa čez celi stadion naravnost v Urško, ki se je pogovarjala s Tino. Takrat sta Urška in Peter Nos postala par, pa tudi Andraž in Tina sta postala par, zato so šli na dvojni zmenek v lunapark, kjer so videli Debelega Janka, ki se baše s tremi velikimi sladkornimi penami.

Tim Oblak, 4. c

Mentorica: Lea Svatina Janžič

BEELICA, MOJA PRIJATELJ

Ko pride k nam pomlad, čebelice oprasijo cvet.

Le dajte, le dajte, življenje čebelicam zaželet.

Brez čebelic kaj kmalu življenja ne bo,
to dobro vsi vedo.

A z našo pomočjo, se to zgodilo ne bo.

Bodite vsi kot čebelarji, njihovi zvesti stražarji.
Prijazni do čebel in ves svet bo neznansko vesel.

Tina Kranjc, 5. c

Aljaž Šuvak, 5. c

Tina Kranjc, 5. c

ZIMA

Belo je mrzlo povsod,
snežinke padajo v sod.
Zima prihaja, snegom obdarja,
da nam veselo bo.

Zima nato božič je,
zato veselimo se.
Se sankamo, kepamo,
snežake delamo,
v pričakovanju smo.

Božiček nas obdari,
zajmimo skupaj vsi.
Nas obdaruješ, nas osrečuješ,
nam daš, kaj želimo si.

Jasna, Lešnik, 6. c

VESOLJE

Vesolje je nešteto tako kot morsko dno preklete.
Tam so planeti, kometi in Sonce, ki sveti.
Črne luknje, mlečne ceste, tudi Zemlja,
a saj to že veste.

Zemlja vrti se okoli svoje osi,
včasih prehitro se vali.
Magma vroča in plinasti zrak,
ne, na drugih planetih ni tak.

Alina Tajhman, 6. b

PRAZNIČNI ČAS

Vsako leto pride ta praznični čas,
obljuje veselje in smeh na naš obraz.
Lučke na hiškah so veselje v žičkah
in ko sneg na naših rokavičkah
prvič se pojavi,
plužna služba se pripravi.

Otroci se snega razveselijo,
odrasli pa avto čistit hitijo.
Vonjave piškotov te omamijo,
na igrišču pa te kepe preplavijo.
Vsi se Božiča veselijo,
ker darila dobijo.

Na koncu ugotoviš, da to sploh ni pomembno,
vendar je veselja vredno.
Okraski na smreki cingljajo
in vsi se radi imajo.
Rada imam ta praznični čas,
saj prinese obilo veselja v vas!

Taja Franc in Nina Korošec, 7. b

Lara Kaurin, 5. c

MOJ CILJ

Že od nekdanj

so mi starši
govorili:
»Ne bodi tako
brezglava,
zastavi si cilje«.

Jaz sem jim
vedno odvrnila:
Nimam ciljev,
vendar brezglavo
sanjam.

Sanjam mnoge,
nemogoče stvari:
jahte, letalo, razkošne reči.

Vse je mogoče,
vse se zgodi.
Zastavi si cilje,
razmišljaj o njih.

Delaj na ciljih,
sanjaj o njih,
izpolnili se ti bodo,
če boš verjel v
njih.

Zoja Mali, 9. a

Lana Marksl, 5. c

MOJA MISEL

Misel je kakor beseda,
ki pride na plan, v hipu,
a kmalu na dan.

Zamisliš se, zasanjaš
in kar hitro pozabiš,
da ne sanjaš.

V sanjah upanja zgubljeni,
stopamo v nov dan,
kjer tavamo v temi.

Pravijo zadnje upanje umre,
drži se me in
se ne boj teme.

Vinci Oblak, 9. b

Pesmi so napisane po vzoru
Žebljarske Otona Župančiča.

RAČUNALNIŠKA

Od sedmih do treh,
od sedmih do treh,
moram za računalnikom sedet,
buljit neprenehoma eno in isto,
bip bip v glavi že odmeva,
ko mi potrpljenje že mineva
ter računalnik se že pregreva.
Od osmih do treh,
od osmih do treh.

Pol petih, pol petih -
že hrepenim po polpetih.
Vzdih na vzdih,
konca še blizu ni.
Domača nas še čaka,
ko mama spekla je piščančka.
Pol petih, pol petih -
piščanček nas že dolgo čaka,
pol petih, pol petih.

Ob osmih, ob osmih,
učit se je treba,
pa je že šlo pol dneva.
Jaz pa še kar bedim,
ker se še zmeraj učim,
Od sedmih do osmih,
Od sedmih do osmih ...

*Anej Grahovac, Marcel Repec, Vinci
Oblak, L. P., 9. b*

ŠOLARSKA

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
dan za dnem,
sedimo v klopeh.
Sedimo v klopeh,
saj nam gre za uspeh.

Pogledamo ven,
zunaj vse že cveti,
mi pa zaprti čakamo,
na boljše dni.

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
zaslони so stalno,
v naših očeh.
Zaslони so stalno
v naših očeh,
v zvezkih smo že,
na zadnjih straneh.

Učitelji ocene radi,
pridobili bi,
a nam se še,
nikamor ne mudi,
saj vemo, da šolsko leto,
zaključilo se še ni.

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
vsi šolarji hodijo,
po naših poteh.
Vsem hudo in težko,
je vsakdan,
a vemo, da to,
ne bo zaman.

Julija Novak, Ema Mirič, 9.b

UČENJE DANES

Od osmih do treh,
od osmih do treh,
se sonce nam smeje,
še ptice so pele,
od osmih do treh.

Bi zunaj radi že skakali,
ne pa zaprti še bili,
smo vsi že siti tega,
od osmih do treh,
sedeti več pri miru ne gre,
ko zunaj krasno sije.
Od osmih do treh,
od osmih do treh.

Po tretji, po tretji -
pa spet vidim to,
to kar nočem.
Še ob sedmih, sedmih po glavi mi
gre,
ko ekran vidim na jok mi gre.
Od osmih do treh,
od sedmih pa do dveh.

Je to resnica?
Radi v šole počasi bi šli.

Ko še ob polnoči vse to po glavi mi
beži.
Šola je pač šola,
sedaj še po ekranih mi leti.
Rada stran zbežala bi,
da oddahnem si.

Od osmih do treh,
od osmih pa do treh.
Ko zunaj radi bi bili,
ko le zaprti za ekrani ne bi bili.
Od osmih pa do treh ...

Polona Hojnik, 9. b

PETER KLEPEC

Peter Klepec je živel,
brez očeta, le mater je imel.

Vsak dan znova na kozo pazil je,
pazil, da ne zgubi se kje.

Mu mati reče lepega dne:
"K sosedu mora, pasti ovčk čredice."

Pastirji vsi so neprizanesljivi,
Klepec se jim prav nič ne zasmili.

Ko po vodo jim moral oditi je,
so ovčke njegove zgubile se.

Ko jih je iskal ob gozdu ves dan,
tedaj končno pokuka na plan.

Zagleda prelepo vilo gorsko, zasmili se mu,
ko vidi debele kaplje potu.

Ji senčko naredi in ko se zbudi,
hvaležna ga vila močnega naredi.

Zlahka najde ovčke svoje vse,
pastirje prestraši in ti se razbeže.

Zdaj Peter planine ima več kot dovolj,
s pogumom v srcu odhaja domov.

Ko vrne domov se planino zrahlja,
in mati hvaležna se čudi vsa.

Mati pšenico je sejala,
kaj kmalu na mizi je pogača bela stala.

Peter, ki vedno misli na vse, pomaga tudi ljudem
okoli vsem.

Je dober po srcu se strinjajo vsi,
škoda, da danes veliko jih ni.

Eva Križnik, 6. c

Pesmi so napisane po vzoru *Ušesa* Nika Grafenauerja.

GLAVA

Glava je kot velik
računalnik uma.
Vir strahu
in tudi poguma.

Glava ti pomaga
razmišljati trezno
in te pomiri,
če je tvoje srce jezno.

Kaj če ti vsi
govorijo,
da bi še glavo pozabil doma,
če ta ne bi bila
na vrat pritrjena.

Bi pač letal okoli
kot kura brez glave
in ne bi imel
nobene misli prave.

Matija Bračko, 6. a

SRCE

Srce je veliko in
ima obliko.
Večinoma nežno,
včasih nadležno.

Vedno skrbeče,
tudi čuteče.
Lahko tudi rdeče
ali boleče.

Srce ima
čustva, lahko boli
ali se smeji.

Jona Radivoj Trinko, 6. a

OČI

Oči so sobica vida.
Podnevi odprte,
ponoči zaprte.

Zjutraj vid vrata odpre
in v svet se zazre,
nato pa jih zopet zapre.

Profesorske, tiste, ki vidijo vse,
nikoli se ne nagajivo smeje,
saj nosijo jih le odrasli ljudje.

Vsake oči včasih puščat začno;
ko mlajšim kaj prav ni kar pipo odpro,
starejše pa k sreči se bolj brzdajo.

Čeprav vse oči kdaj zjokajo se,
se ponavadi le srečno iskre,
saj srečni smo tudi lastniki, ljudje.

Eva Križnik, 6. c

PRSTI

Če prsti smrdijo,
se noge dušijo.

Če kopeli ne dobijo,
še bolj zasmrdijo.

Ko prsti suhe nogavice dobijo,
gljivic ne dobijo.

Ko brez obutve naokoli
hodijo, kar zakričijo.

Če z njimi lepo ravnamo,
lepe prste imamo.

Vid Visočnik Kalazić, Patrik Nekrep, Nika Dudek, Neo Safin in Nina Brkić, 6. c

DEČEK BRIN NA OBISKU PRI MENI

Deček Brin v Hoče je prišel,
nato še v Maribor in na Pohorje je želel.
Osupnila ga je narava, reka Drava in še Sava.

V 5. razred je prišel
ter brati in pisati začel.

Pri matematiki pridno račune se je učil
in znanje matematično je hitro pridobil.
Pridevniki in samostalniki trši oreh so bili,
a za dečka Brina lahki so bili.

Družba težava ni bila,
saj čas koliščarjev njegov »dom« je bila.

Navdušen nad vsem,
Brin domov ni hotel,
a čas je bil, da poslovil se je vsem.

Lara Kaurin, 5. C

Miša Sanda, 5. c

Kazalo

Uvodnik	2
Tekmovanja	4
Unesco šola	7
Ekošola	11
Glasbeni kotiček	13
Dogodki, zanimivosti	25
Pouk malo drugače	46
Razmišljanje učencev	66
Pouk na daljavo	76
Mladi likovni ustvarjalci	92
Mladi besedni ustvarjalci	102

SEDMO ČUDO
glasilo učencev OŠ Dušana Flisa Hoče
junij 2021

Sedmo čudo je izdal uredniški odbor glasila OŠ Dušana Flisa Hoče,
Šolska ulica 10, 2311 Hoče

Odgovorni urednici in mentorici: Danijela Pećanac, Sanja Obaha

Mentor likovnim ustvarjalcem: Mojca Prijatelj

ISSN 2670-5729

Avtorica naslovnice in zadnje strani: Trina Kacijan, 8. b

Naši dolgoletni donatorji:

LEDINEK

BETON A IC

imp energetika

Danilo SENEGAČNIK s.p.

Limbuška c. 54a, Maribor
Tel: 02/421 36 80, GSM: 041/644 352

www.instalacije-senegacnik.si

Vam na voljo vsak delovnik v Poslovalnici
Hoče in na ostalih bančnih točkah.
nkbm.si/info@nkbm.si/080 17 70

Peter Ačko

**Pogodbeni serviser računalniške
opreme**

Tel. 041/618-151

AVTODVIGALA d.o.o.

OSNOVNA ŠOLA DUŠANA FLISA
HOČE